அருள் உரை

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்
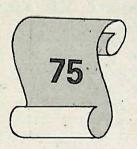
விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: ஜனவரி, 1994.

பின் அட்டை ஓவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) நான்காம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

அத்வைதம்
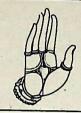
கீதையில் வெளிப்படக் கூறிய உண்மை

ஆனாலும் பகவான் இந்த (ஈச்வரக்ருபையால் அத்வைத லக்ஷ்யம் ஸித்திக்கிறது என்ற) விஷயத்தை நன்றாக வெளிப் படவே (கீதையில்) பல இடங்களில் சொல்லியிருக்கிறார். அவரும் பாத்ரம் பார்க்காமல் உபதேசம் பண்ணவில்லைதான். 'தபஸ் இல்லாதவனுக்கும், பக்தி இல்லாதவனுக்கும், பணிவிடை செய்யாதவனுக்கும் இந்தக் கீதா சாஸ்த்ரத்தை சொல்லப் படாது' என்று அவரே அதை முடிக்குமிடத்தில் சொல்லியிருக் கிறார். ஆனால் அவர் சொன்ன கீதை, மற்ற அத்வைத சாஸ்த்ரங்களைப் போல அத்வைத ஸாதனைக்கான 'அட்வான்ஸ்ட் ஸ்டேஜு'க்குப் போனவர்களுக்கு மட்டுமில்லை. பகவத்கீதை பதினெட்டு அத்யாயம் இருப்பதில் முதல் ஆறை கர்ம ஷட்கம் என்றும், நடு ஆறை பக்தி ஷட்கம் என்றும் சொல்லி, கடைசி ஆறைத்தான் ஞான ஷட்கம் என்று சொல் வது. இப்படிச் சொன்னதால் இந்த ஒவ்வொரு மார்க்கத்தை மட்டும்தான் ஒவ்வொரு ஆறு அத்யாயத்திலும் சொல்லி யிருப்பதாக அர்த்தமில்லை. புத்திக்குப் பரமாக ஆத்மா என்று ஞானமார்க்கப்படி அவர் சொல்வதுகூட கர்ம ஷட்கத்திலுள்ள (மூன்றாம்) அத்யாயத்தில்தான். ஆனாலும் மேலெழுந்தவாரி யாக இப்படி க்ளாஸிஃபை செய்யும்படியாகவே கீதை இருக் கிறது. அத்வைதத்துக்கே என்று ஏகப்பட்ட க்ரந்தங்களில் கர்மாவைப் பற்றியும் உபாஸனை (பக்தி)யைப் பற்றியும் இவ்வளவு சொல்லாமல் ரொம்பவும் குறைவாகவே இருக்கும். ஆரம்ப ஸ்டேஜில் அவை அவச்யமானவை என்று சொல்வ தற்கு அதிகமாக அவற்றை விஸ்தாரம் செய்து சொல்லி

யிருக்காது. இப்படியாக, பாத்ரம் பார்த்துத்தான் சொன்னா ரென்றாலும்கூட, பகவான் நேராக ஆத்ம விசாரத்தில் ப்ரவே சிக்கும் கட்டத்தில் இருக்கிறவர்களுக்கு மட்டும்தான் உபதேசிப் பது என்றில்லாமல், கர்மா, பக்தி, ஞானம் ஆகியவற்றில் எதுவொன்றாலும் ஆத்மிக வாழ்க்கையின் முதல்படி ஏற விரும்புகிறவர்களிலிருந்து ஆரம்பித்து எல்லோரையுமே உத்தேசித்து கீதோபதேசம் செய்திருக்கிறார். அதனால் இதிலே த்வைதமாக பக்தி பண்ணுவதைப் பற்றியும் நிறைய வருகிறது. அத்வைதத்தைப் பற்றியும் அப்படியே வருகிறது. இப்படி இரண்டைப் பற்றியுமே பகவான் நிறையச் சொல்லிவிட்ட தால், 'இது என்ன த்வைதத்தையும் (பக்தியையும்) சொல் கிறார்? அத்வைதத்தையும் (ஞானத்தையும்) சொல்கிறார்? த்வைதத்துக்கு ஆப்போஸிட் அல்லவா அத்வைதம்?' என்ற கேள்வி எழக்கூடும். அப்படி எழும்பாமலிருக்கத்தான் இரண் டையும் 'லிங்க்' பண்ணியும் அனேக விஷயங்கள் சொல்கிறார். அதிலே அத்வைதத்துக்கு என்றே ஏற்பட்ட சாஸ்த்ரங்களில் அதிகம் சொல்லப்படாததான 'ஈச்வரன் ஜீவனை த்வைதத் திலிருந்து அத்வைதத்துக்குத் தூக்கி விடுகிறான்' என்ற விஷயத் தையும் அவர் சொல்ல நேர்கிறது. ஸாதகனின் ஸாதனையால் மாயை கிழிபடவில்லை; ஈச்வர க்ருபைதான் கிழிக்கிறது என்பது போன்ற விஷயங்களைத் தெளிவாக வெளியிட்டுச் சொல்கிறார்.

அர்ஜுனன் ஸன்னியாஸம் வாங்கிக்கொண்டு பூர்ண அத்வைதமாகப் போகக்கூடிய 'ஸாங்க்ய' (ஞான) ஸாதகன் இல்லை; அதாவது உத்தமாதிகாரி (உத்தம அதிகாரி) இல்லை; ஸ்வதர்ம கர்மாவைப் பலனிலே கருத்தை வைக்காமல் ஈச்வர ஆராதனமாகப் பண்ணிச் சித்த சுத்தி பெறக்கூடிய 'யோக' ஸாதகன்தான்; அதாவது மத்யமாதிகாரி (மத்யம அதிகாரி) தான் – என்று ஆசார்யாள் (பாஷ்யத்தில்) ஸ்தாபித்திருக் கிறார். மத்யமம் என்பது நடு. அது உத்தமத்துக்கும் அதமத் துக்கும் 'லிங்க்' – ஆக (இணைப்பாக) முடியும். அதனாலேயே அவனுக்கு உபதேசிக்கும்போது த்வைத – அத்வைத 'லிங்க்' – ஆன ஈச்வரனை, அவனுடைய க்ருபையை, பகவான் உத்த மோத்தம ஸ்திதியைச் சொல்லும்போதும் குறிப்பிட்டிருக் கிறார்.

ஓர் இடத்தில்★ 'ஸத்வ-ரஜோ-தமோ குணவடிவாயுள்ள மாயை என்னுடைய சக்தியாகும். அதனாலே அது தெய்வ சக்தி பெற்றது. மனுஷன் எப்படித் தன் பலத்தால் அதைத் தாண்ட முடியும்? என்னிடம் 'ப்ரபத்தி (சரணாகதி) பண்ணி னால்தான் என் அருளால் தாண்ட முடியும்' என்கிறார்.

ஸர்வபாவத்தாலும் ஈச்வரனிடம் சரணாகதி பண்ணினால் அவனுடைய அனுக்ரஹத்தால் சாச்வத சாந்த பதமான அத்வைத மோக்ஷம் ஸித்திக்கும் என்று இன்னோரிடத்தில் சொல்கிறார் *(18-62)*.

த்வைதமாகத் தன்னை ஒரு மாதிரி பாவித்து பக்தி பண்ணினாலும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தன் தத்வ ஸ்வரூபத் தைப் புரிந்துகொண்டு (புரிவிப்பதும் அவர் க்ருபைதான்!), அந்த தத்வத்துக்குள்ளேயே போய் அத்வைதமாக இருந்து விடலாம் என்றும் உபதேசம் செய்கிறார் *(18.55)*.

ஆதிசங்கரர் கூறும் ஈசனது ஞானக் கொடை
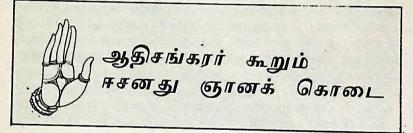
நம்முடைய ஆசார்யாளும் ஈச்வர க்ருபையாலேயே முடிவான ஞானம் உண்டாவதை அங்கங்கே சொல்லாமல் போகவில்லை.

'ஸௌந்தர்ய லஹரி', 'சிவானந்தலஹரி' முதலான அவருடைய பக்தி ஸ்தோத்ரங்களில் அவர் மாயையைப் போக்கி மோக்ஷத்தைப் பரமாத்மாவே அருள்வதாகச் சொல் வது மட்டுமில்லை; தமது ஞான க்ரந்தங்களிலும் அங்கங்கே இப்படிச் சொல்லாமல் விட்டுவிடவில்லை. பக்தி ஸ்தோத்ரத்

★ கீதை *7-14*

தில் இப்படிச் சொன்னதில் விசேஷமில்லை. ஞான மார்க்க ஸாதகர்களுக்கு த்வைதமான ஈச்வரானுக்ரஹத்தைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டாமென்று விட்டு விட்டதாகச் சொன்னது போலவே இதற்கும் காரணம் சொல்லிவிடலாம். 'பக்தி வழியிலே போகிறவர்களுக்கு ஞான விசாரமான நிதித்யாஸனத்தினால்தான் லக்ஷ்யஸித்தி என்று சொல்ல வேண்டாம். பக்தி பண்ணிக் கொண்டே போனால், அதனால் ஒருமுகப் படப் பழகிவிட்ட மனஸ் அப்புறம் தானாகத் தன் ஆதாரத்தைத் தேடிக் கொண்டு ஞானமாகப் போக ஆரம்பித்து, முடிவிலே, ஸித்தி வரும். தானாக நடப்பது நடந்தே தீரும். அதை நாம் இப்போது பிடித்தே சொல்ல வேண்டாம். ஈச்வர பக்திக்கு மேலே ஞானம், அத்வைதம் என்று எதற்கோ போக வேண்டும் என்று பக்திமார்க்கத்தில் போகிறவருக்குத் தோன்றிவிடலாம். அல்லது 'மோக்ஷத்துக்கு அதுதான் நேர்வழி என்றால், இந்தப் பக்தி எதற்கு?' என்று பக்தி பண்ணுவதை விட்டுவிடத் தோன்றலாம். ஆனாலும் ஞான விசாரம் என்றால் அதற்கு வேண்டிய சித்த ஐகாக்ரியம் இவர்களுக்கு இல்லையே; அதை உண்டாக்கத்தானே முதலில் பக்தியைச் சொல்லியிருப்பது? இப்படிப் பல தினுஸாக ஆலோசித்துத்தான் இப்போது இவர்கள் உள்ள நிலையில் ஒரு குழப்பத்தை உண்டாக்காமல் இவர்கள் மனஸுக்கு ஏற்கும்படியாக ஈச்வரானுக்ரஹத்தாலேயே ஞானம், மோக்ஷம், அத்வைதம் எல்லாம் ஸித்திப்பதாக சொல்லிவிடலாம்' என்று நினைத்து இம்மாதிரிச் சொன்னதாக அர்த்தம் செய்துகொள்ள இடமுண்டு. ஆகையால் தம்முடைய பக்தி ஸ்தோத்ரங்களிலில்லாமல் ஞான நூல்களான பாஷ்ய க்ரந்தங்கள், ப்ரகரண க்ரந்தங்கள்★ ஆகியவற்றில் ஆசார்யாள் இவ்விஷயமாகச் சொல்லியிருந்தால்தான் இதற்கு 'வால்யூ' அதிகம். இதை அவர் அத்வைத நூல்களில் விரிவாகவோ அழுத்தமாகவோ சொல்ல முடியாது என்பதற்குக் காரணம் பார்த்தோம். ஆனாலுங்கூட இந்த உண்மையை அடியோடு

★ தமக்கு முன்னமே இருந்த ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம், உபநிஷத், கீதை முதலியவற்றுக்கு ஆசார்யர்கள் அளித்த விரிவுரைகளுக்கு பாஷ்யம் என்றும், அவரே ஸொந்தமாக இயற்றியருளிய ஞான நூல்களான 'விவேக சூடாமணி', 'உபதேச ஸாஹஸ்ரீ', 'அபரோக்ஷானுபூதி, முதலியவற்றுக்கு ப்ரகரண க்ரந்தங்கள் என்றும் பெயர்.

சொல்லாமல் விட்டுவிடக் கூடாது என்பதுபோல, சில இடங்களிலாவது அவர் சொல்லிவிட்டும்தான் போயிருக்கிறார்.**

'ஈச்வரனையே ஸர்வபாவத்தினாலும் நீ சரணடை; அவன் அனுக்ரஹத்தால் சாச்வதமான பரம சாந்த பதம் அடைவாய்' என்கிற (கீதா வாசகம்) மாதிரியான இடங்களுக்குப் பாஷ்யம் பண்ணும்போது ஆசார்யாள் இவ் விஷயத்தைச் சொல்லியிருந்தால்கூட அது பெரிசில்லை. மூல க்ரந்தத்தில் ஈச்வரானுக்ரஹத்தைப் பற்றிக் குறிப்பாக இல்லாத இடங்களிலும்கூட சில ஸமயங்களில் ஆசார்யாள் தம்முடைய பாஷ்யங்களில் அதைப் புகுத்தி அதனுடைய பெருமையைச் சொல்லியிருப்பதுதான் பெரிசு. உதாரணமாக, ஸர்வ பாவத்தினாலும் சரணாகதி செய்வதைப் பற்றிச் சொல்வதற்கு முந்தி, அந்த (பதினெட்டாம்) அத்யாயத்திலேயே பகவான். 'ஒருத்தன் தனக்கென்று ஏற்பட்ட கர்மத்தை விடவே படாது. ஸ்வகர்ம, ஸ்வதர்மங்களையே ஈச்வர ப்ரீதியாக, ஈச்வர ஆராதனையாகப் பண்ண வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் அவனுக்கு ஸித்தி கிடைக்கிறது. அதாவது (ஆசார்ய பாஷ்யப்படி) ஞான நிஷ்டைக்கான யோக்யதை கிடைக்கிறது. அப்புறம் அவன் எப்படி ஞானத்தின் உச்சமான நிஷ்டையான ப்ரஹ்மத்தையே சேர்கிறானோ அதைச் சொல்கிறேன் கேள்' என்கிறார்.● ஈச்வரார்ப்பணமாகத் தன் கர்மாவைச் செய்பவன் ஞான விசாரத்துக்குப் பக்வமடைவதாகவும், அப்புறம் அவன் பண்ண வேண்டியது இன்னவென்றுந்தான் இந்த இடத்தில் பகவான் சொல்கிறார். ஈச்வரன் தான் இந்தப் பக்வத்தை அனுக்ரஹிப்பதாக இந்த இடத்தில் அவர் சொல்லவில்லை. ஆனாலும் ஆசார்யாள், 'ஸ்வகர்மாவினால் ஈச்வரனை ஆராதனை பண்ணி, அவனுடைய அனுக்ர

** இவ்வுரையின் பல பகுதிகளைத் தெரிவித்தவர், தற்போது மறைந்துவிட்ட ஆஞ்ஜனேய ஸ்வாமிகள் என்னும் ஸ்ரீ அனந்தானந்தேந்த்ர ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகள். ஈச்வர க்ருபையால் ஞானம் கிடைக்கிறது என்ற ப்ரஸ்தாவம் பகவத் பாதர்களின் நூல்களில் எங்கெல்லாம் வருகிறது என்று ஒரு ஸமயம் ஸ்ரீசரணர்கள் தேடிப் பார்த்துச் சேகரித்ததாகக் கூறி இவற்றில் தமக்குக் குறிப்பாக நினைவு வரும் சிலவற்றையும் தெரிவித்தார். அவற்றில், நாம் எதிர்பார்க்க முடியாத சில இடங்களில்கூட ஈசனருளாலேயே ஸம்ஸார பந்தம் விலகுவதாக பகவத்பாதர்கள் கூறியிருப்பதில் ஓரிரண்டை மட்டும் இங்கே கொடுக்கிறோம்.

● கீதை அத். 18, ச்லோ. 46,50.

ஹத்தினால் பிறந்த ஞான நிஷ்டா யோக்யதை எனும் ஸித்தியை அடைந்து', என்று இங்கே ● ஈச்வர க்ருபையைக் கொண்டு வருகிறார்! 'தத்ப்ரஸாதஜாம்' என்பதாக, மூலத்தில் இந்த இடத்தில் சொல்லாத ஈச்வர ப்ரஸாதத்தை ஆசார்யாள் தம்முடைய பாஷ்யத்திலே குறிப்பிட்டு, ஸ்வகர்மானுஷ்டானம் அதுவாகவே ஞான விசாரத்துக்கான தகுதியைத் தருவதில்லை என்றும், அதற்குப் பலனாக ஈச்வரன் அனுக்ரஹித்தே அந்தத் தகுதி உண்டாகிறது என்றும் தெளிவுபடுத்துகிறார். மூலத்தில் சொல்லாத இடத்திலும் அவர் பாஷ்யத்தில் சேர்த்திருப்ப தற்குத் தனியான விசேஷம் உண்டு.

ஈச்வரன்தான் கர்மாவுக்குப் பலன் தருபவன், கர்மா தானா கவே பலனைத் தருவதில்லை என்பதுதான் அத்வைதிகள் கொள்கை. 'கர்மாவே பலனைத் தருகிறது; ஈச்வரன் என்று ஒருத்தனைக் கொண்டுவர வேண்டாம்' என்று அபிப்ராயம் கொண்ட பூர்வ மீமாம்ஸர்களை அத்வைதிகள் நன்றாகக் கண்டித்து, ஸகலத்துக்கும் பலதாதா லோக வ்யாபாரத்தை யெல்லாம் நடத்தும் ஈச்வரன்தான் என்று கூறியிருக்கிறார்கள். ஆனாலும் மாயைக்கு உட்பட்ட கர்மலோகத்திலேதான் அவனைப் பலதாதாவாகச் சொல்லியிருக்கிறார்களே தவிர மாயையிலிருந்து விடுபடும் ஞான ஸாதனையிலும் அதன் ஒவ்வொரு ஸ்டேஜிலும் பலன் தருகிறவன் ஈச்வரன்தான் என்று அவர்கள் குறிப்பிட்டுக் காட்டுவதில்லை. 'கர்ம யோகத்தினால் சித்த சுத்தி ஏற்படுகிறது; சித்தம் சுத்தமான பின் ஞான விசாரம் பண்ண ஜீவன் பக்வமாகிறான்' என்று சொல்வார்களே தவிர, 'கர்ம யோகத்துக்குப் பலனாக ஈச்வரன் சித்த சுத்தி அனுக்ர ஹித்து ஞான நிஷ்டைக்கு ஒரு ஜீவனைப் பக்வப்படுத்துகி றான்' என்று சொல்வதில்லை. ஆனால் இங்கே ஆசார்யாள் இவ்விஷயத்தை ஸ்பஷ்டமாகவே தெரிவிக்கிறார்.

கர்மத்திலிருந்து ஞானத்துக்குப் போக ஈச்வர க்ருபை வேண்டுமென்பதைக் கர்மா எல்லாம் போய் சன்னியாஸம் வாங்கிக் கொள்வதையே முக்கியமாக விவரிக்கும் (கீதையின்) கடைசி அத்யாயத்தில் ஆசார்யாள் சொன்னார். இதற்கு முதல் படி இரண்டாம் அத்யாயத்தில் ஆரம்பிக்கிறது. அங்கே முத

● கீதை. அத். 18, ச்லோ. 50.

லில் ரொம்பவும் ஞானவேதாந்த தத்வங்களைச் சொல்லி விட்டு, 'இதுவரை ஸாங்க்யம் சொன்னேன். இனிமேலே யோகம் சொல்கிறேன்' என்று, கர்ம யோகத்தைப் பற்றிப் பகவான் ஆரம்பிக்கிறார்.★ சாதாரணமாக ஸாங்க்யம் என்றால் கபிலர் சொன்ன ஸாங்க்ய சாஸ்த்ரமென்றும், யோகம் என்றால் பதஞ்ஜலி சொன்ன ராஜயோகமென்றும் நினைப்போம். இங்கே பகவானோ ஞானமார்க்கத்தையே ஸாங்க்யமென்றும், கர்ம மார்க்கத்தை யோகமென்றும் பெயர் கொடுத்துச் சொல்கிறார். இப்படி ஸ்வகர்மானுஷ்டானத்தைப் பற்றில்லாமல் செய்யும் யோகத்தைப் பற்றிப் பேச ஆரம்பிக்கும் போதே, 'இது கர்மா செய்கிற யோகமானாலும் இதுவேதான் கர்ம பந்தத்தை அறுக்கிறது' என்கிறார். ஆசையின் மேலே, பலனை உத்தேசித்துக் கர்மா பண்ணினால் அது ஸம்ஸார பந்தத்தை உண்டுபண்ணுகிறது. ஆசையைவிட்டு, பலனை உத்தேசிக்காமல், லோக க்ஷேமத்துக்காகவும், சித்த சுத்திக்காகவும் சாஸ்த்ரீய கர்மாவைச் செய்தால் அது பந்தத்தை அறுக்கிறது. 'இம்மாதிரி அறு அப்பா' என்றுதான் அந்த ச்லோகத்தில் பகவான் சொல்லியிருக்கிறார். 'கர்ம பந்தம் ப்ரஹாஸ்யஸி' – 'கர்மக் கட்டை அறுத்துப் போடுவாய்' என்கிறார்.

இங்கேயும் அவர் சொல்லாவிட்டாலும் தாம் சொல்லாமலிருக்கக்கூடாது என்று ஆசார்யாள் நினைத்துத் தம்முடைய பாஷ்யத்தில், 'ஈச்வரனுக்ரஹத்தைக் காரணமாகக் கொண்டு ஞானத்தை அடைந்து தர்ம அதர்மங்கள் எனப்படுகிற கட்டான கர்மாக்கட்டை அறுப்பாய்' என்று விளக்கியிருக்கிறார். அதாவது கர்மயோகம் அதுவாகவே பலன் தராமல் ஈச்வரன்தான் பலதாதாவாக இருப்பதை நிச்சயப்படுத்துகிறார். இங்கே இன்னொரு முக்கியமான விஷயம் 'ஈச்வர ப்ரஸாத நிமித்த' என்பதாக ஈச்வரானுக்ரஹம் என்ற காரணத்தைச் சொல்வதோடு மட்டும் ஆசார்யாள் நிறுத்தவில்லை. ஸ்வதர்ம கர்மாவைப் பண்ணினவனின் கர்மாக்கட்டை (அதாவது பூர்வ வினைத்தளையை) ஈச்வரன் வெட்டிவிடுவது எப்படியென்றால், ஜீவனுக்கு ஞானப்ராப்தி உண்டாக்குவதாலேயே இப்படி அவன் செய்கிறானென்று தெளிவு செய்கிறார். 'ஈச்வர ப்ரஸாத நிமித்த ஞானப்ராப்தே' என்று பாஷ்யத்தில் இருக்

★ கீதை அத்யாயம் 2, ச்லோகம்-39.

கிறது. கர்மா போவதைவிட ஞானம் வருவது முக்யம். ஞானத்தை அடைவதற்கு வழியாகவே ஒருவன் கர்மாவைப் போக்கிக் கொள்வதற்கு ஈச்வரன் அனுக்ரஹிக்கிறான் என்ற அபிப்பிராயத்தை ஆசார்யாள் நிஸ்ஸந்தேஹமாக வெளியிட்டிருக்கிறார்.

இப்படியாகக் கீதையில் கர்ம யோகத்துக்கு விதை விதைக்கிற ஆரம்பத்திலிருந்து அது தானாகவே பட்டுப்போய் நிஷ்கர்மத்திலே கொண்டுவிடுகிற முடிவுவரை ஈச்வர க்ருபையே இந்த யோகத்தால் கர்ம நாசத்தைப் பண்ணி ஜீவனை ஞானத்தில் சேர்க்கிறது என்று ஆசார்யாள் காட்டியிருக்கிறார். அப்படி முடிக்கிற இடத்திலே★ 'புத்தியால் எப்படி ஆத்மாவைப் பிடிக்க முடியும்?' என்று கேட்கிறவர்களுக்குப் பதிலாக, 'குரு ப்ரஸாதத்தை அடைந்து, தன்னிலேயே ப்ரஸாதம் பெறுகிறவர்களுக்கு இது எப்படி என்று தெரியும்' என்கிறார். 'லப்த குர்வாத்ம ப்ரஸாதாநாம்' என்கிறார். 'குரு ப்ரஸாதம்' என்கிற இடத்தில் ப்ரஸாதம் என்றால் 'அனுக்ரஹம்' என்று அர்த்தம். 'ஆத்ம ப்ரஸாதம்' என்கிற இடத்தில் ப்ரஸாதம் என்றால் 'தெளிந்த நிலை' என்று அர்த்தம். குருவின் அனுக்ரஹத்தால் அந்தஃகரணம் தெளிவு பெற்றவர்களுக்கு ஆத்மாவைப் பிடிக்க முடியும் என்பது தாத்பர்யம். த்வைதமாக இருந்த அந்தஃகரணம் (புத்தியும் அதில் சேர்ந்தது தான்) அத்வைதமாக மாறிக்கொண்டே போய் அத்வைத ஆத்மாவில் ஐக்கியப்படுவதாக முன்னே சொன்னதற்கு ஆதரவாக இப்படிச் சொல்லியிருக்கிறார். இங்கேயும் ஜீவனின் அந்தகரணத் தெளிவை மாத்திரம் சொல்லாமல் அவனுக்கு வேறு மாதிரியுள்ள குருவின் அனுக்ரஹ சக்தியையும் சொல்லியிருக்கிறார். மூலத்தில் இதைப்பற்றிக் குறிப்பே இல்லாவிட்டாலும், அனுக்ரஹத்தின் விசேஷத்தைச் சொல்லியே ஆகவேண்டுமென்பதால் தம்முடைய பாஷ்யத்தில் சொல்லியிருக்கிறார்.

குரு என்பவர் ஈச்வரனுக்குப் ப்ரதிநிதிதான். எல்லா குருக்களுக்கும் மூலகுரு ஈச்வரன்தான். 'ஸ பூர்வேஷாமபி குரு'● –

★ பதினெட்டாம் அத்யாயத்தின் ஐம்பதாவது ச்லோகத்தின் பாஷ்யத்தில்.

● *யோக ஸூத்ரம்: 1.26*

ஈச்வரனே எல்லா குருக்களுக்கும் முந்தைய முதல் குரு. ஈச்வரனேதான் குருவாக வந்து ஜீவனை நல்ல வழியில் கொண்டுபோகிறான் என்பதே நம் மதத்தின் கொள்கை. ஆனபடியால் இங்கே சொன்ன குரு ப்ரஸாதம் என்பது ஈச்வர ப்ரஸாதம்தான்; ஈசன் க்ருபைதான்!

இதிலிருந்து இன்னொரு முக்யமான விஷயமும் ஏற்படு கிறது. அத்வைத சாஸ்த்ரங்கள் முழுவதுமே ஞான மார்க்கத்தில் போவதற்கு ஓரளவு பக்வப்பட்டவருக்குத்தான். அதனால்தான் அவற்றில், கர்மானுஷ்டானமும் பக்தி உபாஸனையுமே ஆரம்ப நிலைகள் என்று சொல்லியிருந்தாலுங்கூட இவற்றைக் குறித்த விதிமுறைகளை விவரிக்காமல் தத்வ சோதனத்துக்கே முக்யம் கொடுத்து விளக்கியிருப்பது. அத்வைதமாகவே வாதத்தைக் கொண்டுபோக வேண்டுமென்றுதான் கடைசிக் கட்டத்தில் கிட்டுகிற ஈச்வரானுக்ரஹத்தை அவற்றில் சொல்வதில்லை என்று பார்த்தோம். இப்படி ஆசார்யாள் செய்துள்ள அத்வைத க்ரந்தங்களிலும் கீதை, உபநிஷத், ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் ஆகியவற்றுக்குச் செய்துள்ள பாஷ்யங்களைவிட, அவரே செய் துள்ள ப்ரகரண க்ரந்தங்களான 'விவேக சூடாமணி', 'உபதேச ஸாஹஸ்ரீ', 'அபரோக்ஷானுபூதி' முதலிய நூல்கள் 'அத்வைதந் தான் நம்முடைய லக்ஷ்யம்' என்று வைத்துக் கொண்டிருப்பவர் களையே உத்தேசித்தவையாகும். இதே மாதிரிதான் ஆசார்யா ளுக்குப் பிந்தி வந்திருப்பவர்கள் செய்துள்ள நூல்களும் அத்வைதத்தில் ஓரளவு 'advanced student'-களுக்கே உத்தேசிக்கப் பட்டவை என்லாம். ஆகையினாலே இவற்றில் த்வைதமான ஈச்வரானுக்ரஹ ஸமாசாரம் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்படுவ தில்லை. ஆனாலுங்கூட இதைத்தான் 'முக்யமான விஷயம்' என்று சொன்னேன் – இந்தப் புஸ்தகங்கள் எல்லாவற்றிலுங் கூட எடுத்தவுடன் மங்கள ச்லோகமாக ஈச்வரனுக்கோ குரு வுக்கோ வந்தனம் சொல்லியிருக்கும். அவருடைய அனுக்ரஹத் தாலேயே ஞானம் உண்டாவதாகவும் அதில் ஸ்தோத்திரித்திருக் கும்.

'விவேக சூடாமணி' போன்ற அனேக அத்வைத க்ரந்தங் களில் சிஷ்யன் குருவுக்கு அப்படியே சரணாகதி செய்து அவர் தான் கதி என்று கிடப்பதாக ஆரம்பித்திருக்கும். கடைசியில் அவருடைய அனுக்ரஹத்தாலேயே தனக்கு மிகவும் உயர்ந்த

தான அத்வைதானுபவம் ஏற்பட்டதாக ரொம்பவும் நன்றி யுடன் நமஸ்காரம் தெரிவித்திருக்கும். இவை எல்லாம் ஈச்வரா னுக்ரஹத்தால் ஞான ப்ராப்தி என்பதை அத்வைதம் ஒப்புக் கொள்வதற்கு ப்ரூஃப்தான்!

குரு என்ற த்வைதம் இடறுவதில்லை

'ஈச்வரன்' என்று கண்ணிலே தெரியாத ஒரு தத்வத்தைச் சொன்னால் அது அத்வைதமாகப் போக ஆசைப்படுகிறவ னுக்கு அவ்வளவாக அவச்யமில்லாத ஒரு த்வைதமாகத் தோன்றுகிறது. ஆனாலும் ப்ரத்யக்ஷத்தில் இவனுக்கும் ஒரு அனுபவியின் உபதேசமும் அனுக்ரஹமும் தேவைப்படுகிறது. ஆனபடியால் இபபடி உபகாரம் பண்ணுபவராகக் குரு என்று ஒருவரை இவனுடைய கண்ணுக்கு முன்னால் மனுஷ்ய ரூபத் தில் காட்டுகிறபோது அதன் த்வைதம் இவனுக்கு இடறுவ தில்லை; அது அத்வைதத்துக்கு ஸஹாயமான த்வைதமாகவே தெரிகிறது.

த்ருஷ்டாந்தம் காட்டினால் புரியும்; ரமண ரிஷியிடம் வரு கிறவர்கள், முக்யமாக வெள்ளைக்காரர்கள், ரொம்பவும் அத்வைத பிலாஸஃபியிலேயே போகத்தான் ஆசைப்படுகிறார் கள். ஈச்வரனைக் கொண்டுவருவது அவர்களுடைய Self-enquiry-க்கு (ஆத்ம விசாரத்துக்கு) ஒட்டாமல்தான் இருக்கும். ஆனாலும் அவர்களும்கூட அவரை 'குரு, 'மாஸ்டர்' என்று சொல்லி மரியாதை செய்து, அவருடைய அனுக்ரஹத்தால் தங்களுக்கு அனுபவம் வந்ததாகத் தெரிவிக்கிறார்கள். இத்த னைக்கும் அவர் தம்மைக் குரு என்றும், தம்மிடம் வருபவர் களை சிஷ்யர்கள் என்றும் சொல்லிக் கொள்வதேயில்லை! இதைவிடவும் அதிசயமாக, 'குருவே வேண்டியதில்லை; வரையறுத்து இதுதான் ஸித்தாந்தம் என்று எதையும் வைக்கப் படாது' என்று அபிப்ராயப்படுகிற (ஜே.) க்ருஷ்ணமூர்த்தி

போன்ற ஒருவரிடம் போகிறவர்கள்கூட அவரை ஒருவிதத்தில் குரு மாதிரியாகவே மரியாதையுடன் நினைத்து, அவருடைய சக்தியினால் தங்களுக்குத் தெளிவு உண்டாவதைச் சொல்கிறார் கள்.

அதனால் ஈச்வரானுக்ரஹம் என்று சொல்லிக் கொஞ்சம் அழுத்தமாகவே த்வைத பாவத்தைக் கொண்டுவிடாவிட்டா லும் அதையே குரு ப்ரஸாதம் என்பதாக அத்வைதிகளும் சிறப்பித்துச் சொல்லித்தான் இருக்கிறார்கள். 'குர்வஷ்டகம்' முதலான அனேக நூல்களில் நம்முடைய ஆசார்யாள் இவ் விஷயத்தை ரொம்பவும் பக்தியோடும் நன்றியோடும் ஸ்பஷ்ட மாகவும் அழுத்தமாகவும் வெளியிட்டிருக்கிறார்!

ஈச்வரன் ஞான ஸ்வரூபி, அவனே ஞானம் தருபவன் என்கிற விஷயத்தைச் 'சொல்லாமல் சொல்லும்' ஸூக்ஷ்மமான முறை யில் ஆசார்யாள் கேனோபநிஷத் பாஷ்யத்தில் வெளியிட்டிருப் பதாகத் தோன்றுகிறது. 'யார் எது செய்தாலும் அது தன்னு டைய ஸொந்த சக்தியைக் கொண்டு அல்ல; ப்ரஹ்மத்தின் சக்தி யைக் கொண்டுதான் எவரும் எதையும் செய்யமுடிவது' என்று அம்பாள் இந்த்ரனுக்கு உபதேசித்ததாக அந்த உபநிஷத்திலே இருக்கிறது. மூலத்திலே அம்பாளை 'ரொம்ப சோபையுள்ள வள், உமா என்றும் ஹைமவதி என்றும் பெயருள்ளவள்' என்று தான் சொல்லியிருக்கிறது. ஆனால் ஆசார்யாளோ இதற்குப் பதம் பதமாகச் செய்த பாஷ்யம், வாக்யம் வாக்யமாகச் செய்த பாஷ்யம் ஆகிய இரண்டிலும் அம்பாளைத் திரும்பத் திரும்ப 'வித்யா' என்று சொல்கிறார். 'வித்யா' என்றால் ஞானம் என்றே அர்த்தம். ஞானம் என்றால் அத்வைதத்தில் ப்ரஹ்ம ஞானம்தான் – அதாவது ஜீவன் தன்னுடைய ஆத்மாவே ப்ரஹ்மம் என்று உணர்வதான அத்வைத ஞானம்தான். உபநிஷத்தில் பலவிதமான உபாஸனைகளையும் வித்யா என்றே சொன்னாலும் அவற்றிலெல்லாம் அந்த உபாஸனையை ஸம்பந்தப்படுத்தி அதற்கு 'இன்ன வித்யா' என்று அடைமொழி கொடுத்துப் பெயர் சொல்லியிருக்கும். இப்படியில்லாமல் வெறுமே வித்யா என்று மட்டும் சொன்னால் அது ப்ரஹ்ம வித்யாதான், அதாவது ஆத்ம ஞானம்தான். 'சோபையுள்ள வற்றிலெல்லாம் பரம சோபையானது வித்யையே' என்று அம்பாளை வித்யாவாகச் சொல்கிற ஆசார்யாள் பாஷ்யம்

பண்ணியிருப்பதால் அவர் அவளை ப்ரஹ்ம வித்யா ஸ்வரூபிணியாகவே சொல்கிறார் என்று நிச்சயப்படுகிறது.

அவித்யா என்றால் அஞ்ஞானம். மாயையை ஆசார்யாள் வித்யா என்றே சொல்வார். (அப்புறம் மாயைக்கும் அவித்யைக்கும் கொஞ்சம் வித்யாஸம் காட்டியும் ஓர் அபிப்ராயம் அத்வைதிகளுக்கிடையே எழுந்தது. அவர்கள் மாயை என்பது ஒன்றை இன்னொன்றாகக் காட்டும் 'மாஜிக்' மாதிரியான சக்தி என்றும், அவித்யா என்பது ஸத்யத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாத அஞ்ஞான நிலை என்றும் ஒரு பாகுபாடு செய்கிறார்கள். ப்ரஹ்மம் மாயையோடு சேர்ந்துள்ளபோது ஈச்வரனாகிறது என்றும், அவித்யையினால் கட்டுப்படும்போது ஜீவனாகிறது என்றும் அவர்கள் சொல்கிறார்கள். அது இருக்கட்டும்.) மாயா சக்தியோடு சேர்ந்து ப்ரஹ்மம் ஈச்வரனாயிருக்கிறபோதும் அந்த ஈச்வரன் ஞான ஸ்வரூபியாகவே இருப்பதாக அத்வைதிகள் சொல்வதில் இன்னம் மேலேபோய் ஆசார்யாள் இங்கே அம்பாளை வித்யா என்றே சொல்கிறார். அம்பாளை ராஜராஜேச்வரியாக ஆராதனை செய்யும் உபாஸனைக்கே ஸ்ரீ வித்யை என்று பெயர் இருக்கிறது. அந்த ஆராதனையையும் ஆசார்யாள் யந்த்ர ப்ரதிஷ்டை, 'ஸௌந்தர்யலஹரி' ஸ்தோத்ரம் முதலியவற்றால் போஷித்திருக்கிறார். மாயையாகவே இருக்கிற அவளை மாயா நிவ்ருத்தியையே மோக்ஷமாகச் சொன்ன ஆசார்யாள் ஞானாம்பிகையான வித்யாவாகச் சொல்வதால் மாயையால் லோகத்தை நடத்தும் சக்திதான் அதிலிருந்து விடுவிக்கவும் செய்கிறது என்று அவர் காட்டுவது தெரிகிறது!

கர்ம பந்தம் ஈசனால்; ஞான ஸித்தியும் அவனாலேயே!

ப்ரஹ்ம ஸூத்ர பாஷ்யத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும் இப்படியே மூலக்ரந்தத்தில் ஈச்வரானுக்ரஹத்தைச் சொல்லாத இடத்திலும்கூட ஆசார்ய பாஷ்யத்தில் அதை ஞானத்துக்குக் காரணமாகச் சொல்லும் த்ருஷ்டாந்தங்கள் இருக்கின்றன. ஸூத்ர மூலத்திலேயே ஓர் இடத்தில். 'ஜீவாத்ம – பரமாத்ம அபேத ஞானம் ஜீவனிடம் மறைந்து கிடைக்கிறது. பரமேச் வரனை த்யானிப்பதால் மறைந்துள்ள ஞானம் வெளிப்பட்டு விடும். ஏனென்றால் அவனிடமிருந்தேதான் ஜீவனுக்கு பந்தம் (கட்டு), மோக்ஷம் (விடுதலை) இரண்டும்' என்று இருக் கிறது.★. இம்மாதிரியான இடங்களில் ஆசார்யாள் ஈச்வரானுக்ரஹத்தால் அத்வைத ஸித்தி ஏற்படுவதைச் சொன் னால் அதில் விசேஷமில்லை. இந்த ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்திலேயே இன்னோரிடத்தில்●, ஜீவன் கர்த்தாவா, இவன் கார்யம் செய்கிற கர்த்தா என்றால், கர்யமில்லாத ஸமாதி இவனுக்கு எப்படி ஏற்படும் என்கிற விஷயங்களை ஆராய்ந்து, 'அவன் கர்த்தாவுந்தான்; கார்யமில்லாமல் ஆத்மாவாக இருப்பவனுந் தான்' என்று முடிவு தெரிவித்திருக்கிறது. 'அதெப்படி இரண் டும் முடியும்?' என்று கேட்டால், 'தச்சன் மாதிரி' என்று பதில் சொல்லியிருக்கிறது. தச்சு வேலை செய்கிறபோது ரம்பம், இழைப்புளி முதலான கருவிகளைக் கொண்டு வேலை செய்கிற தச்சனே, அந்தக் கருவிகளைப் போட்டுவிட்டு வீட்டில் வந்து 'ரெஸ்ட்' எடுத்துக் கொள்ளும்போது வேலையில்லாமல் இருக்கிறானோல்லியோ? இப்படியே இந்த்ரியக் கருவிகளைக் கொண்டு கர்த்தாவாயுள்ள ஜீவன் ஸமாதியில் அவற்றை விட்டு

★ *ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் 3-2-5*

● *2-ம் அத்தியாயம் 3-ம் பாதத்தில்; குறிப்பாக 40, 41 ஸூத்ரங்களில்.*

விட்டு அகர்த்தாவாக இருக்கிற ஆத்மாவில் 'ரெஸ்ட்' பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறான் என்று சொல்லிவிட்டு, இப்படி ஜீவனுக்கு ஒரு கர்த்ருத்வம் ஏற்பட்டது பரமேச்வரனிடமிருந்தேயாகும் என்றும் கூறியிருக்கிறது. ஈச்வரனால் கர்த்ருத்வம், அதாவது கார்யமும் அதன் பந்தமும் ஜீவனுக்கு ஏற்படுவதைப் பற்றித் தான் இங்கே சொல்லியிருக்கிறது. இந்தப் பந்தத்திலிருந்து விடுவிக்கிற ஞானத்தைப் பற்றியோ, அதை அடைவிப்பதில் ஈச்வரனின் பங்கைப் பற்றியோ ஒன்றும் மூல நூலில் இந்த இடத்தில் இல்லை. ஆனாலும் ஆசார்யாள் இங்கே பாஷ்யம் செய்யும்போது, கார்யம் செய்து அனுபோகங்களைப் பெறும் கர்த்ருத்வ, போக்த்ருத்வத்தினால் ஜீவனுக்கு ஸம்ஸார வாழ்வு ஏற்படுவது ஈச்வராக்ஞையினாலேயே என்று சொல்வதோடு நிறுத்தாமல், இதே ஜீவன் உத்தம ஞானத்தினால் மோக்ஷ ஸித்திக்கு அருகதை பெறுவதற்கும் அதே ஈச்வரனின் அனுக்ரஹம்தான் காரணம் என்கிறார். 'ஈச்வராத் தத் அநுஜ்ஞயா கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வ லக்ஷணஸ்ய ஸம்ஸார ஸித்தி;' என்பதோடேயே நிறுத்தியிருக்கலாம். மூலத்தில் அதற்கு மேலே விளக்க இல்லை. ஆனாலும் ஆசார்யாள் ஸம்ஸார பந்தத்துக்கு ஈச்வரன் காரணம் என்று மட்டும் குற்றம் சொல்கிறதுபோல முடித்து விடக்கூடாது; இதிலிருந்து நிவ்ருத்திக்கும் அவன் அனுக்ரஹம்தான் காரணம் என்று கையோடேயே சொல்லி விடத்தான் வேண்டுமென்று நினைத்து, 'தத் அநுக்ரஹ ஹேதுகேநைவ ச விஜ்ஞாநேந மோக்ஷ ஸித்திர் பவதும் அர்ஹதி' என்று சேர்த்திருக்கிறார். அதாவது 'ஈச்வரனுடைய அனுக்ரஹம் என்ற காரணத்தைக் கொண்டே உயர்ந்த ஞானத்தின் மூலம் மோக்ஷ ஸித்தி அடையவும் ஜீவன் தகுதி பெறுகிறான்' என்று தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார்.

ஆனாலும் இதை அத்வைத ஸாதகர்களுக்கே ஏற்பட்ட சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லித்தானாக வேண்டுமென்றில்லை; சொல்லாமல் விடுவதற்கு நிரம்ப நியாயமிருக்கிறது என்று பார்த்தோம். அதனால்தான் ஈச்வர க்ருபா விசேஷத்தால் மோக்ஷம் ஸித்திப்பதை நன்றாக வெளியிட்டுச் சொல்லும் கீதையிலேயேகூட, மிகவும் ஞான மார்க்கமாக உபதேசித்துக் கொண்டு போகும்போது பகவானே இதைச் சொல்லாமல் விடுவதும் உண்டு. அப்படித்தான், இந்த்ரியத்திலிருந்து மனஸ்,

புத்தி, ஆத்மா என்று ஒன்றைவிட ஒன்றை உயர்த்திச் சொல்லி, 'புத்திக்கும் பரதத்வத்தை அறிந்து, மனஸை அடக்கி, ஆசை என்ற எதிரியை அழி' என்பதாக, ஜீவன் தானாகவே எல்லாவற்றையும் ஸாதித்துக் கொண்டு விடுவதைப் போலச் சொல்லி (அந்த மூன்றாம் அத்யாயத்தை) முடித்துவிடுகிறார்.

இங்கேயும் கூட ஸூசகமாக அவர் ஈச்வரனைச் சொல்வது போலவும் ஒரு விஷயம் இருக்கிறது. எனக்கே இப்போது பேசிக் கொண்டு போகிறபோதுதான் அது தெரிகிறது. 'புத்திக்கும் உயர்ந்தது ஆத்மா' என்கிற இடத்தில் ஆத்மாவை 'அது' என்று சொல்லாமல் 'அவன்' என்று 'ஸ:' போட்டுத் தானே சொல்கிறார்? 'அவன்' என்றதாலேயே அவர் ஈச்வரனைச் சொல்வதாக வைத்துக் கொண்டு விடலாம். அப்படி வைத்துக் கொண்டால், அடுத்த ச்லோகத்தில், 'ஈச்வரனை அறிந்து, மனஸை அடக்கி ஆசையை அழி' என்று சொல்வதாக ஆகும். 'ஈச்வரனை அறிந்து. மனஸை அடக்குவது' என்றால் ஈச்வரனையே மனஸை அடக்குபவனாக அறிந்து அவனது அனுக்ரஹத்தால் அப்படிச் செய்து கொள்வது என்பதைச் சொல்வதாகவே அர்த்தம் ஏற்படும். இல்லாவிட்டால், இந்த்ரியம், மனஸ், புத்தி என்று ஜீவனின் தன்மைகளைப் பற்றியே பேசும்போது, புத்திக்கப்புறம் ஆத்மாவைச் சொல்லாமல் ஈச்வரன் என்று சொல்லி மனஸ் அடங்குவதாக முடிப்பதில் அர்த்தமில்லை. ஆத்மாவை அறியும்போது மனஸ் அடங்கி அழிந்துவிட வேண்டியதே என்று பார்த்தோம். ஆனால் ஈச்வரனை அறிய மனஸ் இருக்க வேண்டும். த்வைத ஈச்வரனை த்வைத மனஸ்தான் அறிகிறது. ஆனபடியால் ஈச்வரனை அறிந்து மனஸ் அடங்குவது என்று கீதையில் சொல்லியிருப்பதாக வைத்துக் கொண்டோமானால், அப்படிச் சொல்லியிருப்பதற்கு, அவனை அறிந்தவனுக்கு ஈச்வரனே மனோ நிக்ரஹத்தை அனுக்ரஹிக்கிறான் என்றுதான் அர்த்தமாகும்.★

★ 'ஸ:' – 'அவன்' என்பதற்கு ஆசார்ய பாஷ்யமும் ப்ரஹ்மம் என்றோ ஆத்மா என்றோ இல்லாமல் ஈச்வரனைக் குறிப்பதான பரமாத்மா என்றே இருக்கிறது. 'புத்தியின் உள்கரு உள்பட, காணும் யாவற்றிலும் உள்ளூற உறையும் புத்தியின் ஸாக்ஷியான பரமாத்மா' என்று ஆசார்ய பாஷ்யம் கூறுகிறது.

ஆத்ம ஞானமே ஆசா நாசம்

ஆக, விஷயம் என்னவென்றால், ஈச்வரானுக்ரஹ ஸமாசாரம் எப்படிப் போனாலும், ஜீவன் செய்ய வேண்டியது வைராக்ய அப்யாஸங்களால் மனஸை அடக்க முயலுவதே. அவ்வாறு அடக்கி நிறுத்தியபோதுதான் காமத்தை ஒருவன் அழிக்க முடியும். பலாத்காரமாக ஜீவனைப் பாபங்களில் செலுத்தி நரகத்தில் தள்ளும் சக்தி என்றும், பெருந்தீனி கேட்கிற மஹாபாபி என்றும் பகவான் முன்னே திட்டிய காமத்தை அழிப்பதற்கு இப்படி இந்த்ரிய – மனோ – புத்தி களை அடக்கி நிறுத்துவதுதான் வழி என்று சொல்லி முடிக் கிறார். அதாவது ஜீவனுடைய தனி ஜீவத்வமே போய் அவன் அத்வைத ஆத்மாவானால்தான் ஆசை போகும்!

ஆசை போவது மட்டுமில்லை, ஜீவபாவமே போய்விடு கிறது என்பதால் அத்வைதமான மோக்ஷானுபவமே கிடைத்து விடுகிறது.

பாபத்தில் பிடித்துத் தள்ளும் சக்தி என்னவென்று அர்ஜுனன் கேட்டதற்கு, 'ஆசை' என்று பதில் சொல்லி அதை அடக்க வழி சொன்ன பகவான், இதன் மூலமாக மோக்ஷத் துக்கே வழி திறந்துவிடுகிறார். பின்னால் ஓர் இடத்தில் இதை ஸ்பஷ்டமாகவே தெரிவிக்கிறார். காமக்ரோதத்திலிருந்து விடுபட்டால் ப்ரஹ்ம நிர்வாணம் என்ற ஆத்ம ஸாக்ஷாத்கார மோக்ஷமே கிடைத்துவிடுகிறது என்று அங்கே தெளிவாகச் சொல்கிறார்.

காமக்ரோத வியுக்தாநாம் யதீநாம் யத சேதஸாம் ।
அபிதோ ப்ரஹ்ம நிர்வாணம் வர்ததே விதித்தாத்மநாம் ॥★

★ *கீதை. 5.26*

'காமக்ரோதத்திலிருந்து விடுபட்டு, சித்தத்தை அடக்கி, ஆத்மாவை அறிந்து கொண்ட துறவிகளுக்கு ப்ரஹ்ம நிர்வாணம் 'இரண்டிலும் கிடைக்கிறது' என்கிறார் 'அபிதோ' என்றால் 'இரண்டிலும்'.

'அதென்ன இரண்டிலும்?'

அதுவா? அதுதான் 'இரண்டு இல்லை' என்று சொல்லும் அத்வைதிகளுக்கு ஒன்றாகப் போய்விடும் இரண்டு! இஹம்–பரம் என்பதான இரண்டு. மற்றவர்களுக்கு மோக்ஷமென்பது பரலோகம்தான். உடம்பை விட்டுவிட்டு இஹ லோகத்தை விட்டுப் போனால்தான் அவர்களுடைய வைகுண்ட – கைலாஸாதி மோக்ஷங்கள். அத்வைதிக்கு அப்படியில்லை. இஹ லோகத்தில், உடம்பிலே உயிரோடு இருக்கிற போதே அவன் இந்த லோகம் ஒரு மாயா விளையாட்டுத்தான் என்றும், உடம்பு என்பது 'தான்' இல்லவே இல்லை என்றும் தெரிந்து கொண்டு விடுகிறான். வெளியிலே மற்றவர் கண்ணிலே இஹ லோகத்தில் அவன் வளைய வந்து கொண்டிருக்கிறாற் போலிருந்தாலும் அவன் ஆத்மாவிலேயே நிலைத்தவனாக அதிலேயே ரமித்தவனாக இருப்பான். அப்புறம் உடம்பு நசிக்கிறபோது நசிக்கும். இவனுக்கு அது ஒன்றும் பொருட்டாக இருக்காது. இவன் ஆத்மாவாகவே இருக்கிறபடி இருந்து கொண்டிருப்பான். 'உடம்பால்தான் கஷ்டம். உடம்பைப் போக்கிக் கொண்டுவிட்டால் கஷ்டம் போய் விடுமா?' என்று முன்னே கேட்டு, உடம்பு போய் ப்ரயோஜனமில்லை, கர்மா போகவேண்டும். அதற்கு 'உடம்பு நான்' என்பது போகவேண்டும் என்றெல்லாம் பதில் பார்த்தோம். அத்வைத அனுபூதிமானானவன் உடம்பிருக்கும்போதே அம்ருதமான (சாவில்லாததான) ஆத்மாவை அனுபவித்துக் கொண்டு மோக்ஷானந்தத்தில் இருக்கிறான். தான் உடம்பிலிருப்பதாக அவனுக்கு எண்ணம் இராது. இப்படி, நம் பார்வையில் உலக வாழ்க்கையிலிருப்பவனாகத் தெரியும்போதே அத்வைத முக்தி நிலையிலுள்ளவனைத்தான் ஜீவன் முக்தன் ஜீவன் முக்தன் என்பது!

இப்படி இஹம் – பரம் இரண்டில், இஹத்திலுள்ளபோது கூட ஒருத்தன், ப்ரஹ்ம நிர்வாண நிலை அடைய முடியும் என்பதற்குப் பகவான் வாக்கு அங்கீகார முத்ரை குத்தியிருக்

கிறது. வேதத்திலேயே புருஷ ஸூக்தாதிகளிலும் உபநிஷத்துகளிலும், சாவுக்களமான இஹத்திலேயே அம்ருத தத்வமாகிறவர்களைப் பற்றி வருகிறது. இப்படி, வேறே ஒரு லோகத்துக்குப் போகாமல் இங்கேயே அமரமான ஆனந்தத்தில், அதாவது மோக்ஷத்தில் சேர்வதென்பது அத்வைதம் ஒன்றுக்குத்தான் பொருந்தும்.

ஆசாநாசம் அந்த அத்வைத மோக்ஷம்வரை கொண்டு விடுவதை பகவான் சொல்கிறார்.

புத்தருக்கு முற்பட்ட கருத்து

'ஆசையால்தான் துக்கம். அது போய்விட்டால் நிர்வாணம்' என்று புத்தர்தான் முதலில் கண்டுபிடித்துச் சொன்ன மாதிரிக் கொண்டாடிச் சொல்கிறார்கள். கீதையில் பகவான் நன்றாக அற்றுபடி செய்த ஸமாசாரம்தான் இது. 'ப்ரஹ்ம நிர்வாணம்' என்று பகவான் சொன்னதில், பூர்ணத்வத்தைக் காட்டும் 'ப்ரஹ்ம' சப்தத்தை நீக்கிவிட்டு, சூன்யம் மாத்திரம் த்வனிக்கும் 'நிர்வாணம்' என்பதை புத்தர் எடுத்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். யுகாந்தரங்களாக வந்துள்ள நம்முடைய ஆத்மிகக் கலாசாரமே புத்தருக்குக் கொஞ்சம் முந்தி – பிந்திதான் ஓர் ஒழுங்கு ரூபம் பெற்றது என்று திரித்துக் காட்டுவதிலேயே த்ருப்திப்பட்ட வெள்ளைக்கார சரித்ராசிரியர்களும், அவர்களுக்கு வார்ஸாக இருப்பதில் பெருமைப் படும் நம்மவர்களான ஆராய்ச்சியாளர்களுங்கூட புத்தருக்கு அப்புறம் கீதை வந்ததாகச் சொல்லவில்லை.

கீதைக்கும் ரொம்ப முந்தைய உபநிஷத்துகளிலேயே இவ்விஷயம் சொல்லியிருக்கிறது:

ஜீவ தசையில் மனுஷ்யர்கள் அனுபவிக்கக்கூடிய அதிகப்படி ஆனந்தம், அதைவிட உயர்ந்ததான இரண்டு தினுஸு கந்தவர்

வர்களின் ஆனந்தம், அதையும்விட உயர்ந்த பித்ருக்களின் ஆனந்தம், அதற்கும் மேலான மூன்று தினுஸு தேவர்களின் ஆனந்தம், இதைவிடவும் மேம்பட்ட இந்த்ரனின் ஆனந்தம், இந்த்ர ஆனந்தத்துக்கும் உசத்தியான ப்ருஹஸ்பதியின் ஆனந்தம், அப்புறம் அதற்கும் மேலான ப்ரஜாபதியின் ஆனந்தம், ப்ரஜாபதியின் ஆனந்தத்தைவிட உசந்த ப்ரம்மா வின் ஆனந்தம் என்று ஒன்றுக்கு மேல் ஒன்று மேம்பட்டதான ஆனந்தங்களை ஒரு ஸாதகன் அனுபவித்துக் கொண்டே போவது பற்றி தைத்திரீய உபநிஷத்தின் ஆனந்தவல்லியில் சொல்லியிருக்கிறது. முன்னேயே இதைப் பற்றிக் கொஞ்சம் சொன்னேன். த்வைதத்திலிருந்து அத்வைதத்துக்குப் போகும் போது நடுவேயுள்ள அனேக நிலைகளில் இந்த ஆனந்தங்கள் ஏற்படுவதாக வைத்துக் கொள்ளலாம். இந்த இடத்தில் இப்படி ஒன்றுக்கு மேல் ஒன்றாக ஆனந்தத்தைப் பெறும் ஸாதகனின் லக்ஷணத்தைத் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லியிருக்கிறது. அவன் 'ச்ரோத்ரிய'னாகவும், 'அகாமஹத'னாகவும் இருக்க வேண்டு மென்று லக்ஷணம் கொடுத்திருக்கிறது. உயர்குடிப் பிறப்பு, நல்ல ஸம்ஸ்காரங்களைப் பெறுவது, உத்தமமான வித்யா ஞானம் எல்லாம் சேர்ந்திருப்பவன்தான் 'ச்ரோத்ரியன்'. இப்படி இருந்தால் மட்டும் போதாது, 'அகாமஹத'னாகவும் அவன் இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறது. 'காமஹதன்' என்றால் ஆசையால் வதைக்கப்படுபவன். முதலில் 'அ' சேர்த்து 'அகாமஹதன்' என்று சொன்னால் ஆசையால் வதைக்கப் படாதவன் என்று அர்த்தம். அதாவது ஆசை நீங்கியவனுக்குத்தான் ஒன்றுக்கு மேல் ஒன்றான ஆனந்தங்கள் லபித்து, முடிவில் ப்ரஹ்மானந்தம் ஸித்திக்கும் என்பது திரும்பத் திரும்ப எடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இல்லாவிட்டால் இவன் ஒவ்வொரு ஆனந்தத்தையும் விட்டு விட்டு மேலே மேலேயுள்ள ஆனந்தங்களுக்கு ஏறி, முடிவான ஆத்மானந்தம் வரை போகவே மாட்டான்.

உபநிஷத்துகளில் ஆத்மஞானிகளை 'வீதராகர்'கள் என்று வர்ணித்திருக்கிறது. 'ஆசை அழிபட்டவர்கள்' என்று அர்த்தம். 'கர்மத்தினாலோ, ப்ரஜைகளாலோ, தனத்தாலோ அமர தத்வத்தைப் பெற முடியாது; த்யாகத்தினாலே பலர் அதைப் பெற்றிருக்கிறார்கள்'★ என்பது போல உபநிஷத்துகளில்

★ மஹாநாராயணோபநிஷத் 12,3-4.

அனேக இடங்களில் ஆசா நாசமே ஆத்ம விடுதலைக்கு வழியாய் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ரிஷிகள் சொன்னதைத்தான் கிருஷ்ணர் திரட்டி எடுத்து ஸாரத்தைச் சொன்னார். 'அந்த இடையன் உபநிஷத் பசுக்களிலிருந்து கீதைப் பாலைக் கறந்தான்; அர்ஜுனன் என்ற கன்றை முன்னிட்டுக் கொண்டு ஸத்புத்தி உள்ள எல்லாருக்காகவும் இப்படிப் பால் கறந்தான்' என்று (கீதையில்) மங்கள ச்லோகம்!

ஆசையை அடக்கித் தன்னுள்ளே அடங்கும்படிக் கீதையில் உபதேசித்திருக்கிறார்!

ஆசை லேசில் கட்டுப்படாததுதான். 'காமரூபம் துராஸதம்' என்கிறார் — 'துராஸதம்' என்றால் கட்டுப்படாதது. 'ஆனாலும் நீ மஹாபாஹு' என்று அர்ஜுனனைப் பார்த்துத் தட்டிக் கொடுப்பதுபோலச் சொல்கிறார். 'மஹாபாஹு' என்றால் 'பெருந்தோளன்'. கௌரவ — பாண்டவ யுத்தத்தையே allegorical-ஆகக் கெட்டதற்கும் — நல்லதற்கும் நடந்த யுத்தமாகச் சொன்னால் — அதாவது ஆரம்பத்தில் சொன்ன தேவாஸுர யுத்தமாக வைத்துக் கொண்டால் — பெருந்தோள் என்பது குறிப்பிடும் தோள்வலி (புஜபலம்) ஸாதகனின் ஸங்கல்ப பலத்தையே காட்டுவது. எத்தனை வழுக்கி விட்டாலும், விடாமல் வழுக்கு மரத்தில் ஏறித்தான் தீர்வது என்று உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு, வெளியிலே மறுபடி மறுபடிச் சிதறி ஓடுகிற மனஸை மனந்தளராமல் இழுத்து இழுத்துப் பிடித்து நிறுத்துகிற அப்யாஸத்தில் உறுதி யாயிருப்பதுதான் இங்கே புஜபலம்.

மனஸ் நின்றுபோய் விட்டால் அப்புறம் ஆத்மா மட்டுமே ப்ரகாசிக்க ஆரம்பித்துவிடும். மனஸினால்தானே இந்த ப்ரபஞ்ச அனுபவம் அத்தனையும் நமக்கு வருகின்றன? இந்த அனுபவங்கள் அத்தனையும் மனமடங்கினால் அற்றுப் போய்விடும். இந்த அனுபவங்களினால்தானே நமக்கு லோக வாழ்க்கையில் உள்ள எல்லாக் கஷ்டமும், பயமும் உண்டாவது? அவை எல்லாம் போய்விடும். இது அத்தனையிலும் நம்மை ஏவிவிட்ட ஆசைப் பிசாசு மனஸில் தோன்றுவதேயாதலால், மனஸ் நின்று போனவுடன் அந்தப் பிசாசும் அடங்கிவிடும்.

அப்புறம் பரம சாந்தம்தான். தேஹ, இந்த்ரிய, மனோ, புத்தி களின் கட்டுகள், கர்மாவின் கட்டுகள், உறவு ஸொத்து முதலான கட்டுகள், ஸம்ஸார பந்தம் எல்லாம் அறுந்து விடுபட்டுவிட்ட ஸ்வதந்தர ஆனந்தம், இதுதான் ஸமாதி நிலையின் அனுபவம்.
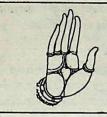
மெய்யறிவு ஆத்மஞானமே

இந்த ஆனந்தம் இருக்கிறதென்றால் அதை அனுபவிக்கிற ஆஸாமியும் ஒருத்தன் இருந்தாக வேண்டும். ஆனால் அவன் ஆனந்தத்துக்கு வேறாக இருந்துகொண்டு அதை அனுபவிப் பவன் என்றால், அப்போது த்வைதம் வந்துவிடும். த்வைதம் வந்துவிட்டால் பயந்தான். அப்புறம் ஆனந்தம் எப்படி இருக்க முடியும்? ஆனபடியால் அந்த ஆஸாமிதானே ஆனந்த ஸ்வரூபியாய் இருக்க வேண்டும்.

அந்த ஆஸாமியைத்தான் ஆத்மா, ஆத்மா என்று சொல் வது. ஆத்மா என்றால் 'தான்'.

தான் என்று இதுவரைக்கும் மனஸை நினைத்துக் கொண்டி ருந்துவிட்டோம். இதன் அனுபவங்களையே நமது ஸொந்த அனுபவமாக நினைத்தோம். இதுகளைப் பெறுவதில்தான் குளிக்கப் போய்ச் சேற்றைப் பூசிக் கொள்கிறாற்போல், ஆனந்தத்துக்குப் பதில் துக்க பரம்பரையை ஸம்பாதித்துக் கொண்டோம்.

இதிலே பெரிய துக்கம் நிஜத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் பொய்யை நிஜமாக நினைத்ததுதான்!

மனஸை 'தான்' என்று, அதாவது அதுதான் நம் நிஜமான ஸ்வரூபமென்று நினைத்தது தப்பு அல்லவா? பொய்யல்லவா? அந்த மனஸ் அற்றுப்போய் விடுவது என்றும் ஒரு நிலை இருக் கிறதே! தூக்கத்தில், க்ளோரோஃபாரத்தில், ஸமாதி நிலையில்

மனஸ் அற்றுத்தானே போய்விடுகிறது? அப்போதும் நாம், அதாவது, 'தான்' என்னும் ஆத்மா இருக்கிறதே! ஆகையால் மனஸை நாமாக நினைத்தது தப்பு, இது பொய் என்று நிச்சய மாகத் தெரிகிறது. ஆத்மாவை அறிவது – அதாவது ஆத்ம ஞானம் – தான் மெய்யை அறிவது. நாம் இதுவரை 'நாமாக' நினைத்த மனஸ் பொய்யென்று தெரிந்தபின், நிஜ 'நாமா'ன ஆத்மாவைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதுதானே நாம் செய்ய வேண்டியது?

ஏதேதோ தெரிந்து கொள்கிறோம் – ஹிஸ்டரி, ஜாகரஃபி, அடாமிக் ஸயன்ஸ், எலெக்ட்ரானிக்ஸ் என்று என்னென்னவோ தெரிந்து கொள்கிறோம். பலவிதமான உண்மைகளைத் தெரிந்துகொள்வதுதான் மனுஷ்யனாகப் பிறந்ததற்குப் பயன். இப்படி அனேகக் கலைகள், விஞ்ஞானங்கள் தெரிந்து கொள் கிறோம். நமக்கு இன்பத்தைத் தரும் உபகரணங்களை உண்டாக்கிக் கொள்வதற்காகவும் இப்படி அறிவினால் 'ஸர்ச்' (தேடுவது), 'ரிஸர்ச்' (ஆராய்ச்சி செய்வது) எல்லாம் செய் கிறோம். ஆனால் கடைசியில் பார்த்தால், இவற்றால் நம்மை மஹா புத்திசாலிகளாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிற நமக்கு ரொம்பவும் அவமானமாக, நம் அத்தனை புத்திசாலித்தனத் தையும் அசடாக்குவதாக ஒன்று தெரிகிறது. அதாவது உண்மை உண்மை என்று நினைத்து நாம் தேடிப்போன எல்லாவற்றை யும் எந்த மனஸினால் தேடினோமோ, எந்த மனஸின் திருப்திக் காகத் தேடினோமோ, எந்த மனஸினால் உண்மைகள் என்று அவற்றைத் தெரிந்துகொண்டோமோ அந்த மனஸே உண்மை யில்லை, அது உண்மையான 'நாம்' இல்லை என்று தெரிகிறது. (மனஸ் என்பதை இங்கே புத்தியையும் உள்ளடக்கியதான அந்தஃகரணம் என்ற அர்த்தத்திலேயே சொல்லிக் கொண்டு போகிறேன்.)

நம்முடைய ப்ரமாதமான ஸர்ச், ரிஸர்ச்கள் நம்முடைய ஸந்தோஷத்துக்கான உபகரணங்களைப் பெருக்கிக் கொள் வதிலே முடிகிறது என்பதும் இப்போது அசட்டுத்தனமாகிறது. ஏனென்றால் இங்கே நாம் சொல்கிற ஸந்தோஷமும் மனஸின் ஸந்தோஷம்தானே? நிஜமாக நாமாக இல்லாத ஒன்றின் ஸந்தோஷத்துக்கான உபகரணங்களை உண்டாக்கிக் கொள் வதற்காகவே நாம் இத்தனை பாடுபடுகிறோம் என்றால் அது

கொஞ்சங்கூட புத்திசாலித்தனமாகாதுதானே? நிஜ ஆஸாமியைத் தெரிந்து கொள்ளாமல், அவனுக்குச் செய்ய வேண்டியதைச் செய்யாமல், வேஷம் போட்டுக் கொண்டிருக் கிறவனை நிஜ ஆஸாமியாக நினைத்துக் கொண்டு அவனுடைய அனுபோகங்களுக்காக நாம் ஸதா ஸர்வதா எதை யாவது பண்ணிக் கொண்டு உபத்ரவப்படுகிறோமென்றால் அது ரொம்பவும் துக்கப்பட வேண்டிய விஷயம்தானே? பொய்யைப் போஷிக்கவா இந்தப் பாடு? இப்படி ஏமாந் தல்லவா போயிருக்கிறோம்? இனிமேலாவது மெய்யறிவு பெற வேண்டாமா?

இதைத்தான் நான், 'ஆத்மாவை எதற்காகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்?' என்று கேட்ட ஒருத்தருக்குப் பதிலாகச் சொன்னேன். நம்முடைய லோக த்ருஷ்டியிலே பார்த்தால் அவரை 'அத்ருஷ்டசாலி' என்று சொல்ல வேண்டும். ஸுகஜீவி. எந்தப் பிக்கல் பிடுங்கலும் அவருக்கு இல்லை. அதனால், 'நீங்கள் என்னவோ அத்வைதம், ஆத்ம சாந்தி என்று உபன் யாஸம் பண்ணுகிறீர்கள். 'அவற்றைப் பெற்றால்தான் ஸுகமுண்டு; இல்லாவிட்டால் ப்ரபஞ்சத்தின் துக்கத்துக்குத் தான் ஆளாகவேண்டும்' என்கிறீர்கள். எனக்கென்னவோ ப்ரபஞ்சம் அப்படியொன்றும் துக்கமாகத் தெரியவில்லை. ஜீவனம் ஸௌக்யமாகத்தான் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. அப்படியிருக்கும்போது, இப்படியே இருந்துவிட்டுப் போகட்டும் என்று இந்த வாழ்க்கையிலேயே இருந்துவிட்டா லென்ன? எதற்காக வாயைக் கட்டுகிறேன், மனஸைக் கட்டு கிறேன் என்றெல்லாம் வேண்டாத ச்ரமங்களை இழுத்துவிட்டுக் கொள்ளச் சொல்கிறீர்கள்?' என்று கேட்டார். இதையே ஒரு மாதிரி மறைமுகமாகக் கேட்டார்.

அப்போது நான் அவரிடம், 'நீங்கள் எவரையோ உபசாரம் பண்ணிப் போஷித்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறதாக வைத்துக் கொள்வோம். அவரால் உங்களுக்கு ஏதோ ஸந்தோஷங்கள் கிடைக்கிறதென்பதற்காக இப்படிப் பண்ணுகிறீர்கள். ஆனால் அப்புறம் தெரிகிறது, அவரை நீங்கள் யாரென்று நினைத்து உபசாரம் பண்ணினீர்களோ அவரில்லை இந்த மனுஷ்யர், அவர் மாதிரி வேஷம் போட்ட போலி ஆஸாமி என்று... அவர் தருகிற ஸந்தோஷமும் நீங்கள் நினைக்கிறமாதிரி நீடித்து

நிற்கப் போகிறதில்லை என்றும் தெரிகிறது. அப்போது எத்தனை துக்கமாக இருக்கும்? அந்த மாதிரிதான் நம்முடைய நிஜ ஸ்வரூபமென்று மாயாவேஷ மனஸை நினைத்து அதைப் போஷிப்பதும், அது தருகிற ஸௌக்யத்தை ஆத்மானந்த மென்று நினைப்பதும்' என்று சொன்னேன்.

மனவாழ்க்கையின் குறைபாடு

ஸந்தோஷமாக இருப்பதாகச் சொல்வது மனஸின் அனுபவங்களை வைத்துத்தான். ஆனால் ஸந்தோஷானுபவம் பெறுகிற இந்த மனஸ்தான் நாமா என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டாமா? எதெதையோ தெரிந்து கொள்வதிலும் எதெதையோ ஆராய்ச்சி பண்ணி உண்மைகளைக் கண்டுபிடிப் பதிலும்தான் மனுஷ்ய ஜீவனின் பெருமையே இருக்கிறது என்று சொல்லிக் கொள்கிறோம். அணுவிலிருந்து galaxy வரையிலும் எல்லாவற்றையும் ஆராய்ந்து அவற்றின் உண்மை களை தினந்தினமும் தெரிந்து கொண்டு கர்வப்படுகிறோம். இப்படித் தெரிந்து கொள்கிற நாம் வாஸ்தவத்தில் யார் என்று ஆராய்ச்சி பண்ணித் தெரிந்து கொள்ள வேண்டாமா? தன்னுடைய ஸத்யமான ஸ்திதியையே தெரிந்துகொள்ளாமல் மற்றவற்றைத் தெரிந்துகொண்டு, 'ஸயன்ஸால் ஸத்யங்களைத் தெரிந்து கொள்கிறோமாக்கும்!' என்று மார்தட்டிக் கொள்வது பரிஹாஸத்துக்கு இடமானதல்லவா? ஸத்ய ஸத்யமானதைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும், அறிகின்ற அறிவை அறிய வேண்டும் என்றால் ஆத்ம சாஸ்த்ரத்தை அப்யஸிக்க வேண்டும்.

ஆத்மசாஸ்த்ரங்களை இப்போதே தீவ்ரமாக அப்யஸிப் பதற்கில்லாத பெரும்பாலாருங்கூட, மெய்யான ஆத்மாவை அடியோடு மறந்து பொய்யான மனஸுக்காகவே ஸதாவும் பாடுபட்டுக் கொண்டிருப்பதாக இருக்கப்படாது. அப்படியிருந் தால் நாம் ஏமாளி என்று ஆகிவிடும். அதனால்தான், எப்படிப் பட்டவராயிருந்தாலும், தினம் ஒரு அஞ்சு நிமிஷம் பத்து

நிமிஷமாவது, 'நம்முடைய கார்யம், எண்ணம் லோகம் முதலான ஸகலமும் பொய்யாகப் போய்விடும் ஒரு பெரிய சாந்த பதம் ஆத்மா ஆத்மா என்று இருக்கிறது' என்பதாக நினைப்பூட்டிக்கொண்டு, அந்த அஞ்சு பத்து நிமிஷம் சாந்த மாக உட்கார்ந்திருக்க வேண்டும் என்பது.

மனஸைக் கொண்டு அனுபவங்களைப் பெறுகிற லோக வாழ்க்கை ஒருத்தருக்கு இன்றுவரை ஸௌக்யமாக ஸந்தோஷ மாக இருந்து வருகிறது என்பதற்காக அதுவே போதும் என்று இருந்து விடுவதற்கில்லை. நாளைக்கே இந்த ஸந்தோஷம் போய்விடலாம். ஏதாவது வ்யாதி வக்கை வரலாம். ஸொத்து திருட்டுப் போகலாம். ப்ரியமானவர்கள் பயம், துக்கம் முதலானவை ஏற்படுமாறு எந்த நிமிஷத்தில் வேண்டுமானா லும் ஏதாவது நடந்துவிடலாம்.

போகவேண்டியது தேஹமல்ல; மனமே

இதனால் இப்படியெல்லாமில்லாமல், சாச்வதமாய் ஸௌக்யத்துடன் சாந்தத்துடன் இருக்க வேண்டுமானால் அதற்கு மன மாயை விலகி ஆத்ம ஸத்யத்தில் நிலைத்து நின்றால்தான் முடியும். அந்த நிஜ நானை அடைந்தபோது தான் 'தேஹம் நான்' என்ற பாவம் போகும். அப்போது தேஹத்துக்கு வ்யாதி வக்கை வந்தாலும் பாதிப்பு இருக்காது.

'தேஹத்தால்தானே பல தினுஸான கஷ்டங்கள்? தேஹத் தைப் போக்கிக் கொண்டு விடலாம்' என்று 'ஸூயிஸைட்' பண்ணிக் கொள்கிறவர்களை முன்னே குறிப்பிட்டேன். இந்தத் தேஹம் போனாலும் உயிர் வெவ்வேறு உடம்புகளை, பேயுடம்பு, அப்புறம் ஏதோ ஒரு ஜன்மமாக ஸ்தூல உடம்பு என்று எடுத்துக் கொண்டேதான் போகும்! அந்த உடம்பு களாலும் கஷ்டத்தை விலைக்கு வாங்கிக் கொள்ளும் என்று சொன்னேன். ஆகையால் கஷ்டம் போக, சாவு ஸொல்யூஷன்

இல்லை என்றேன். ஸொல்யூஷன் என்னவென்றால் உடம்பு போவதில்லை; உடம்பில் 'நான்' என்றிருக்கிற அபிமானம்தான் போக வேண்டும்; உடம்பை 'நானாக' நினைக்கிற அஞ்ஞானம் தான் போகவேண்டும் என்றேன். அது மட்டும் போதாது. மனஸை 'நான்' என்று நினைப்பதும் போகவேண்டும். தேஹத்தை 'நான்' என்று நினைப்பதுபோய், அப்படி நினைக்கிற மனஸ்தான் 'நான்' என்று நினைத்தால் அதுவும் பொய்யை மெய்யாக எடுத்துக் கொண்டுவிடுவதுதான். 'நான்' என்ற நினைப்பே போக வேண்டும். நினைப்பு இருந்தால் நினைக்கிற மனஸ், நினைக்கப்படும் 'நான்' என்று இரண்டு இருப்பதாக அர்த்தம். இரண்டு இருப்பது பயஹேது. அதனால் நினைப்பு போய், நினைக்கிற மனஸ் போய், நானாக மட்டுமே இருக்க வேண்டும். அதுதான் ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம். அதுதான் நம் நிஜ நிலை!

பிறவி, முக்தி குறித்த கொள்கைகள்

அந்த நிஜமான 'நானி'லே ஜீவ பாவம், தனி மனஸ், உடம்பு முதலியன எப்படி வந்தன என்று கேள்வி கேட்கலாம். மாயாசக்தியைக் கொண்டுதான் ஆத்மா (அதாவது, நிஜமான 'நாம்') இப்படி ஜீவனாக ஒரு மனஸோடு, உடம்போடு தோன்றுகிறது என்று பதில் சொன்னால், எதற்காக ஆத்மா இப்படி மாயையோடு சேர வேண்டுமென்று கேள்வி பிறக்கிறது. இதற்கு 'கன்வின்ஸிங்'காக ஒன்றும் பதில் சொல்லத் தெரியவில்லை. 'ஆனந்த பூர்ணமாக, தான் மட்டுமாக இருந்த ப்ரஹ்மம் எதற்காக மாயை பண்ணி இப்படி அபூர்ணமாக வேண்டும்?' என்று கேட்டால், 'என்னவோ நமக்குப் புரியாத லீலை' என்றுதான் பதில் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. அதற்கு மேலே சொல்லத் தெரியவில்லை. பூர்ணமான தானே அபூர்ண மாகக் குறைந்து, நிறைந்த தன்னைத் தேடிப் பிடிப்பதற்காகக் கண்ணாமூச்சி ஆடிக்கொள்கிற விளையாட்டு இது. எதற்காக

ப்ரஹ்மம் இப்படி விளையாடணும் என்று கேட்டால் பதில் தெரியவில்லை.

'காரணம் இல்லாததுதானே விளையாட்டு? ஸரி, தப்பு, தர்க்கம் எல்லாம் வராததுதானே விளையாட்டு? 'ஏதோ விளையாட்டுக்குச் சொன்னேன்', 'இதைப் பெரிசா நினைக்காம விளையாட்டுன்னு விட்டுடு' என்றெல்லாம் இந்த அர்த்தத்தில்தானே சொல்கிறோம்? இப்படி ப்ரஹ்மத்தில் காரணமில்லாமல் விளையாட்டு, லீலை தோன்றுகிறது என்றால், 'அதற்கு என்ன காரணம்?' என்று கேட்பதில் அர்த்தமே இல்லையே!' என்று ஒரே போடாகப் போட்டு நம்மைப் பேசவிடாமல் பண்ணிவிடுகிறார்கள்.

இந்த ஜன்மாவில் ஏற்பட்டிருக்கிற இந்த உடம்பு பூர்வஜன்ம கர்மாவினால் வந்தது என்று பதில் சொல்லிவிடலாம். போன ஜன்மா, அதற்கும் முந்தின ஜன்மா, இன்னும் இப்படியே பூர்வஜன்மங்கள் என்று போனால் ஆதியிலே எப்படி உடம்பு வந்தது என்றால், அப்போது கர்மாவினால் வந்திருக்க முடியாது. அப்படியிருந்தால், இம்மாதிரி கர்மா செய்வதற்கு அதற்கும் முந்தி ஒரு பூர்வ ஜன்மமும், உடம்பும் இருந்திக்க வேண்டும். இப்படி இருந்தால், அது ஆதிஜன்மாவே இல்லை.

ஜன்மா உள்ளது ஜீவன். ஜன்மாவே இல்லாத நிலையிலேயே இருந்திருந்தால் ஒரே ஆத்மாதான் இருந்திருக்கும். ஆத்மாவுக்கு ஜன்மா கிடையாது. ஆனாலும் அது ஜன்மா எடுக்கும் ஜீவனாக ஆகியிருக்கிறது.

ஒன்றுக்கொன்று முரண் மாதிரி, ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தின் ஆரம்பத்தில், 'ப்ரஹ்மத்திடமிருந்துதான் ஜன்மம் ஏற்படுகிறது' என்றும்●, பிற்பாடு 'ஜன்மா என்கிறது சரீரத்தால் ஏற்பட்ட பாவனைதானே தவிர நிஜமில்லை; ஆத்மா ஸ்ருஷ்டிக்கப் படாமல் நித்யமாயிருப்பது' என்றும் ★ இருக்கிறது. பல ஜீவாத்மாக்கள் இருப்பதாகச் சொல்கிற த்வைதிகள் இந்த முரண்பாட்டை 'ஸால்வ்' செய்துகொள்ள முடியாது. அவர்

● *1-1-2*

★ *2-3-16,17*

கள், 'ஆத்மா ஸ்ருஷ்டியற்ற நித்யப் பொருள்' என்பது ஜீவாத்மாவைக் குறிப்பதாகக் கொண்டால், அதற்கு ப்ரஹ்மத்திடமிருந்து ஜன்மா ஏற்படுவதை ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. நித்யமான, ஸ்ருஷ்டியில்லாத ஒன்றுக்கு இன்னொன்றிடமிருந்து எப்படி ஜன்மா ஏற்பட முடியும்? அத்வைதத்தில் லோக வ்யவஹாரத்துக்காகத்தான் 'ஜீவாத்மா' என்று ஒன்றைச் சொல்கிறோமே தவிர, வாஸ்தவத்தில் ஜீவாத்மா – பரமாத்மா என்று இரண்டு ஆத்மாக்களோ, இப்படி அனேகம் ஜீவாத்மாக்களோ இருப்பதாகக் கொள்வதில்லை. நம் கொள்கை, இருப்பது ஒரே ஆத்மா என்பதுதான். அதையேதான் ப்ரஹ்மம் என்பதும், அது ஸ்ருஷ்டியற்ற நித்யவஸ்து என்று ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் சொல்வதை நாம் அப்படியே ஒப்புக்கொள்கிறோம். இந்த ஒரே ஆத்மாவில் பல ஜீவர்களுடையவும் ஜகத்தினுடையவும் தோற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இப்படி ஜீவத்தோற்றம் அதிலிருந்து ஏற்பட்டுள்ளதால் ப்ரஹ்மமாகிய ஆத்மாவிடமிருந்தே ஜன்மம் என்று சொல்லியிருப்பதையும் நாம் ஏற்க முடிகிறது. 'எதற்காக, எப்போது, ஏன் இப்படி ஏற்பட்டு அப்புறம் கர்மாவினால் ஜன்மாந்த்ரங்கள் நடக்க வேண்டும்? என்றால்தான் புரியமாட்டேனென்கிறது.

இந்தப் புதிர்களை யோசித்தால் தலை சுற்றுகிறது. ஆதியிலே ஜன்மா எடுக்க ஜீவன் என்று ஒன்று எங்கே இருந்தது, அது எப்படி உண்டாயிற்று என்று கேட்டால், ஜீவன், எப்படி உண்டாயிற்று என்று கேட்காதே. அது உண்டாவதேயில்லை. பரமாத்மா என்கிற அனாதித் தத்வமேதான் அது' என்கிறார்கள். இன்னொரு விதமாகச் சொல்லும்போது மாயையானது ஆத்மாவிலே ஜீவன் என்ற பாவத்தைத் தோற்றுவித்திருக்கிறது என்கிறார்கள். 'அப்படியானால் இந்த மாயை எப்போது தோன்றிற்று?' என்று கேட்டால் ''எப்போது' என்று மாயையைப் பற்றிக் கேட்பதே தப்பு. 'எப்போது என்பது காலத்தைக் குறிப்பது. மாயையால்தான் காலம் என்ற ஒன்றே காலாதீதமான ஆத்மாவில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. காலமே மாயையால் உண்டாகியுள்ளபோது, மாயை எந்தக் காலத்தில் தோன்றினது என்று கேட்டால் என்ன அர்த்தம்?' என்று வாயை அடைத்துவிடுகிறார்கள்.

ஆறுதலாகவும் ஒன்று அவர்கள் சொல்வதில் தெரிகிறது.

ஜீவன்தான் அனாதியோ, மாயைதான் அனாதியோ அது எப்படியானாலும் இந்த இரண்டுமே அனாதியாக வேண்டு மானால் இருக்க முடியுமே தவிர அனந்தம் இல்லை என்று தெரிகிறது. அதாவது முடிவில்லாதது இல்லை. முடிவுள்ளது தான் என்று தெரிகிறது. ஆதி, அந்தம் என்று இரண்டு. ஆதி தோற்றம், அந்தம் முடிவு. ஆதியந்தமில்லாமல் அனாதியாய், அனந்தமாயிருப்பது பரமாத்மா மட்டுந்தான். மாயைக்கு அந்தம் உண்டு. ஞானம் வந்தவுடன் அது இருந்த இடம் தெரி யாமல் அழிந்துவிடும். அப்போது ஜீவாத்மாவும் பரமாத் மாவில் அந்தம் அடைந்து அதுவே ஆகிவிடும். அப்புறம் ஜன்மா இல்லை, உடம்பு இல்லை; கஷ்டங்கள், த்வைதத்தால் ஏற்படும் ஆசை, பயம் முதலான எதுவும் இல்லை!

ஜீவாத்மா என்று தனியாய் ஒன்று அனாதியாயிருப்பது போலவே அனந்தமாகவும் இருக்கிறது என்பது த்வைதிகள் கட்சி. சாச்வதமாக ஜீவாத்மா என்ற ஒன்றாகவே ஈச்வர ஸன்னி தானத்தில் ஆனந்தமாயிருப்பதுதான் மோக்ஷமான முடிவு நிலை; ஜனன – மரணம், மறுபடி சரீரம், ஸம்ஸாரம் என்பதற் கெல்லாம் அதுவே முடிவு என்கிறார்கள். அப்படியிருக்கும் போது அந்த ஈச்வரனே தங்களுக்குள்ளே அந்தர்யாமியாக இருப்பதை ஜீவாத்மாக்கள் தெரிந்து கொண்டு அதனால் ஜீவனுக்குள்ள பிடுங்கல் இல்லாமல் ஈச்வரனின் ஞான, ஆனந் தங்களைத் தாங்களும் அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பார்கள் என்று த்வைதத்திலேயே ஒரு 'மாடிஃபிகேஷன்' செய்து விசிஷ்டாத்வைதம் என்று சொல்கிறார்கள். அந்தர்யாமி என்பதோடு நிற்காமல் இதற்கு மேலே இன்னம் கொஞ்சம் அத்வைதமாகவும் சிலர்★ அபிப்ராயப் படுகிறார்கள். (இவர் கள்) என்ன சொல்கிறார்களென்றால், ஸூர்ய வெளிச்சத்தில் நக்ஷத்திரங்கள் இருக்கிறாற்போல, மோக்ஷத்திலே ஈச்வர ஸன்னிதானத்தில் ஜீவாத்மாக்கள் இருக்கிறார்கள் என்கிறார்கள். ஸூர்ய வெளிச்சத்தில் நக்ஷத்ரம் இருப்பது கொஞ்சமாவது தெரிகிறதோ? இல்லையல்லவா? அப்படியானால் நக்ஷத்ரங்கள் அப்போது அழிந்தா போய்விட்டன? அப்படியும் இல்லை. இதே மாதிரிதான் பரமாத்ம தத்வத்திலே ஜீவாத்ம தத்வம் தன்னுடைய தனித்தன்மை அப்படியே மங்கி அதன் ப்ரகாசத்தி

★ சைவ ஸித்தாந்தங்களில் சிலவற்றைப் பின்பற்றுவோர்.

லேயே முழுகிக் கிடக்கிறது என்கிறார்கள். 'முக்தியிலும் மும்முதல் உண்டு' என்பதாக மோக்ஷ நிலையிலும் பசு (ஜீவாத்மா), பதி (பரமாத்மா), பாசம் (ஜகத்) இருக்கிறது என்பவர்களே அத்வைத slant (சார்பு) கொடுத்தும் இப்படிச் சொல்கிறார்கள். மோக்ஷத்திலே பரமாத்மாவோடு ஸம்பந்தம் எப்படி இருந்தாலும் சரி, இதைப் பற்றி ஸித்தாந்தங்கள் ஒன்றுக்கொன்று எத்தனை மாறுபட்டாலும் ஸரி, அந்த ஸ்திதியை அடைந்த பிற்பாடு மறுபடி ஸம்ஸாரமில்லை. ஜன்மா இல்லை என்பதை எல்லாரும் ஒரே மாதிரிச் சொல் கிறார்கள்.

இதைக் கொண்டே நாம் ஆறுதல் அடைவோம். த்ருப்திப் படுவோம்.

ஸ்வதந்த்ர ஆத்மாவுக்கு எப்படி ஸம்ஸார பந்தம் ஏற்பட்டது என்று எந்த ஸித்தாந்தாந்தத்திலும் த்ருப்திகரமாகச் சொல்லவில்லை என்பதை நினைத்து வருத்தப்பட வேண்டாம். ஸம்ஸாரத்துக்குக் காரணம் மாயை என்று சொல்லும் அத்வைதத்தில் அந்த மாயையின் ஆளுகைக்கு எப்படி ஆத்மா ஆட்பட்டது என்று சொல்லாததைப் பற்றியும் நாம் வருத்தப் பட்டு யோசித்துக் குழம்ப வேண்டியதில்லை.

ஏனென்றால், தெரிந்து ஒரு பொறியிலோ வலையிலோ விழுவதென்பதில்லை. அப்படித்தான் மாயா ஜால வலையில் எப்படியோ விழுந்துவிட்டோம். 'ஜாலம்' என்றாலே வலை என்று அர்த்தம். 'மாஜிக்' என்றும் ஓர் அர்த்தம் – இதை வைத் துத்தான் 'மாஜிக்'கை ஜாலவித்தை என்கிறோம். மாஜிக் பொய்தான். ஆனாலும் நிஜம் மாதிரித் தெரிகிறது. அதனால் தான் 'மாஜிக் ஷோ' நடத்தி நாம் போய்ப் பார்க்கிறோம் – காசைக் கொடுத்துப் பார்த்து ஸந்தோஷப்படுகிறோம்!

ஆத்மா மாயையிலே கட்டுப்பட்டதாக நினைப்பதே மாயா மாஜிக்தான்! 'அது நிஜமல்ல, ஆத்மா கட்டுப்படவே முடியாது' என்று எத்தனை சொன்னாலும், ப்ரத்யக்ஷமாக இத்தனை அவஸ்தைப்படுகிறோமே! கொஞ்ச நேரம் பார்க்கிற மாஜிக் ஸந்தோஷம் தருகிறதென்றால், பல வாழ்க்கைகளாக அனுபவித்துவரும் இந்த மாஜிக் துக்கமே தருகிறது. அதனால்,

விடுபட யத்னம் ஆரம்பிப்பதொன்றுதான் நாம் செய்ய வேண்டியது. பொறியில் விழுந்தால், எப்படி விழுந்தோமென்றா ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டிருப்போம்? எவ்வளவு சீக்ரம் தப்புவோம், எந்த விதத்தில் தப்புவோம் என்றுதானே முயற்சி செய்வோம்? அப்படி, மற்ற ஆராய்ச்சிகள் பண்ணி, 'எப்படி உடம்பு வந்தது? ஜன்மா வந்தது? ஸம்ஸாரம் வந்தது? மாயா பந்தம் வந்தது?' என்று மண்டையைக் குடைந்து கொள்ளாமல், இவற்றிலிருந்து விடுபடவே முயற்சி தொடங்க வேண்டும். இந்தக் கேள்விக்கெல்லாம் 'ஆன்ஸர்' கண்டே பிடித்து விடுகிறோமென்றாலும் அதனால் என்ன ப்ரயோஜனம்?

முடிவுள்ளதே ஸம்ஸாரம்: ஏகோபித்த கருத்து

எல்லா ஸித்தாந்திகளுமே ஜீவனுக்கு அந்தம் இருக்கிறதோ இல்லையோ, ஸம்ஸாரத்துக்கு அந்தம் இருக்கிறது என்கிறார்கள். நமக்கு வேண்டியது இதுதான், எல்லாக் கஷ்டங்களுக்கும் காரணமான ஸம்ஸாரம் போனால் போதும் என்றிருக்கிறது. அப்புறமும் ஒன்றும் தெரியாத ஜடமாய் ஆகிவிடாமலிருந்தால் தேவலை என்று இருக்கிறது. ஒரு கட்சி பரமாத்மாவாக ஆகி ஜடத்துக்கு நேர் மறுகோடியான சைதன்ய ஸ்வரூபமாக ஆவதைச் சொல்கிறது. இன்னொன்று அந்தப் பரமாத்மாவின் ப்ரேமையை அனுபவிக்கும் ஆனந்தத்தில் இருப்பதைச் சொல்வதால் இதுவும் ஜட ஸ்திதி இல்லை, நன்றாகச் சைதன்ய விலாஸமுள்ள நிலை என்று தெரிகிறது. இப்படியேதான் மூன்றாம் கட்சி சொல்கிறபடி சைதன்ய ப்ரகாசத்தில் முழுகிக் கிடப்பதும்!

முடிவு எதுவானாலும், ஆரம்பம் ஸம்ஸார பந்தத்தைக் கழித்துக் கொள்வதற்கானதை பண்ணத் தொடங்குவது – இதிலே எல்லா ஸித்தாந்திகளும் ஒத்துப் போகிறார்கள். ஸத்கர்மா பண்ணிப் பாபகர்மாவினால் ஏற்பட்ட ஸம்ஸார

பந்தத்தைப் போக்கிக் கொள்வதும், கர்மாவைத் தூண்டிய பாப சிந்தனையை ஈச்வர பக்தி பண்ணிப் போக்கிக் கொள் வதும்தான் ஆரம்பம்!

அத்வைத ஸாதனைக்கும் இதுதான் ஆரம்பம்!

இதைப் பற்றிக் குழப்பமே வேண்டாம். 'நாம் அத்வைதிகள் அல்லவா? அந்த ஸம்ப்ரதாயத்தில் வந்திருப்பவர்களல்லவா? அல்லது அதுதான் ஸத்யமான தத்வம் என்ற நம்பிக்கை உடையவர்களல்லவா? அந்த அனுபவம் ஸித்திக்க வேண்டு மென்று ஆசைப்படுகிறவர்களல்லவா? நாம் போய் ஒரே த்வைத மயமான கார்யத்திலும் (சாஸ்த்ரீய கர்மானுஷ்டானங் களிலும்), பக்தி உபாஸனையிலும் ஈடுபடுவதாவது?' என்று கொஞ்சங்கூடக் குழம்பவே வேண்டாம். அத்வைத ப்ரதிஷ்டாபனாசார்யாளான பகவத்பாதாளே இப்படிப் பண்ணும்படிதான் ஆக்ஞை செய்திருக்கிறார். இத்தனை காலம் த்வைதத்திலிருந்து கொண்டு தப்புப் பண்ணிவிட்டு இப்போது திடீரென்று அத்வைதம் வர வேண்டுமென்றால் எப்படி வரும்? த்வைதத்தால் பண்ணின தப்பை த்வைதத்தினாலேயே ஸரி பண்ணிக் கொண்டால், அப்புறம்தான் அத்வைதமாக ஸாதனை செய்யமுடியும். ஆனபடியால் ஆசார்யாள் இப்படிப் பட்ட நிலையிலிருக்கிற நமக்காக த்வைதத்தை இந்த மட்டத் தில் நன்றாக ஒப்புக்கொண்டு, நம்மையும் இதை ரிஸர்வேஷன் இல்லாமல் தைர்யமாக ஒப்புக்கொண்டு, அப்புறம் பக்வப் படப்பட இதைவிடத் தீரத்தோடு இதனுடன் போராடி ஜயித்து அத்வைதத்துக்குப் போகும்படியாகச் சொல்கிறார்.

மற்ற ஸித்தாந்திகள் அத்வைதத்தை அறவே ஒப்புக் கொள் ளாததுபோல அத்வைதிகள் மற்ற ஸித்தாந்தங்களை ஒப்புக் கொள்ளாமல் மறுப்பதில்லை. அத்வைத நிலையை அடை வதற்கு முன்னே த்வைதத்தின் பல நிலைகளும் இருக்கவே செய்கின்றன என்பதை ஆசார்யாள் நன்றாக ஒப்புக் கொண் டிருக்கிறார்.

'ந ச த்வைதஸ்ய அந்ருதத்வ பக்தி: ப்ரதமமேவ கஸ்யசித் யாத் – அதாவது, 'ஆரம்பத்திலிருந்தே த்வைத ப்ரபஞ்சம் பொய்யானது என்ற அறிவு யாருக்கும் இருப்பதற்கில்லை' என்று ப்ருஹதாரண்யகத்தில் ப்ரம் அத்வைதமாக 'அதுவும்

பூர்ணம், இதுவும் பூர்ணம்' என்று வரும் மந்த்ரத்துக்கு பாஷ்யம் செய்யுமிடத்திலேயே ஆசார்யாள் சொல்லியிருக் கிறார்.★

ப்ரஹ்மத்திலிருந்து ஜகத்தின் தோற்றம் எப்படி என்பதைப் பற்றிப் பல கொள்கைகளை ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தில் இரண்டாம் அத்யாய முதல் பாகத்தில் ஆராய்ந்திருக்கிறது. ப்ரஹ்மம்தான் ஜகத்காரணம் என்றாலும் வேறே வஸ்துக்களை வைத்துக் கொண்டு அது ஜகத்தைச் செய்ததா, தானே ஜகத்தாகப் பரிணமித்ததா, அல்லது வேறுமே இப்படி ஜகத் மாதிரி தோன்ற மட்டும் செய்கிறதா என்று பல அபிப்ராயங்கள் இருக் கின்றன. வேறு வஸ்துக்களைக் கொண்டு செய்ததென்றால் அவை எங்கேயிருந்து வந்தன? எங்கிருந்தோ வந்தனவென்றால் அப்போது ப்ரஹ்மம்தான் ஜகத்காரணம் என்பதே தப்பாகிவிடு கிறது. ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர வேறு ஆதார வஸ்து இருந்து விட்டால் ப்ரஹ்மமென்பது ப்ரஹ்மமே இல்லை! ப்ரஹ்மம் ஜகத்தாகப் பரிணமித்தது, அதாவது பால் தயிராகிற மாதிரி மாறிற்று என்றாலும் ஸரியில்லை. விகாரம் (மாறுதல்) இல்லாமல் ஸ்வரூபத்திலேயே இருப்பதுதான் ப்ரஹ்ம லக்ஷணம். இது இன்னொன்றாக மாறிற்று என்றால் ஸரி யில்லை. அதோடுகூட, ஜகத்தாக இதுவே மாறிவிட்டதென் றால் அப்புறம் ப்ரஹ்மம் என்று தனியாக இருக்க முடியாது. ஜகத் தோன்றின பிறகு ப்ரஹ்மம் இல்லை என்று ஆகிவிடும். அதனால், இந்த அபிப்ராயங்கள் ஏதுவும் ஸரியில்லை. ப்ரஹ்மம் வெறுமே ஜகத் மாதிரித் தோன்ற மட்டுந்தான் செய் கிறது; நிஜமாக ஸ்ருஷ்டி என்று ஏதோ வெளிச் சரக்கை வைத் துக் கொண்டு பண்ணவுமில்லை; அல்லது தானே உருமாற்றம் கொள்ளவுமில்லை' என்று ஆசார்யாள் ஸ்தாபித்திருக்கிறார். பரிணாமம் என்று வேறாக ஆவது வேறு, ஆசார்யாள் சொன்னதுபோல வேறாகத் தோன்றுவது வேறு, இதற்கு 'விவர்த்தம்' என்று பெயர். பரிணாமம் என்றால் வாஸ்தவ மாகவே ரூபம் மாறுவது. புழு வண்டாகிறது பரிணாமம். அப்புறம் அந்தப் புழு உண்டா? இல்லை. ஆனால் அதே புழு ஏதோ பிய்ந்துபோன ரப்பர் துணுக்கு மாதிரித் தெரிகிறதென் றால் அப்போது வாஸ்தவத்தில் அதற்கு ஏதாவது மாறுதல்

★ ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத் – 5-1-1

ஏற்பட்டதா என்ன? அது புழுவாகவேதான் இருந்துகொண்டு இருக்கிறது; அதே ஸமயம் ரப்பர் பிச்சாளம் மாதிரித் தெரி கிறது. இப்படி ப்ரஹ்மம் நிர்விகாரமாகவே, தன் நிஜ ஸ்வரூபத் தில் எந்தவிதச் சலனமும் இல்லாமலேதோன் இருக்கிறது. அப்படியிருக்கும்போதே அதில் மாயையானது ஜகத் தோற்றத் தைக் கல்பிக்கிறது என்று ஆசார்யாள் எடுத்துச் சொல்லியிருக் கிறார். ரஜ்ஜு-ஸர்ப்ப ந்யாஸம், அதாவது கயிறு பாம்பாகத் தெரிகிற மாதிரி என்று அத்வைத புஸ்தகங்களில் அடிக்கடி வரும்.

அத்வைதத்தின் அடிப்படையான இந்தக் கொள்கையை 'ப்ரஹ்ம ஸூத்'ரத்தின் அந்தப் பாகத்தில் 'ததநந்யத்வ–மாரம் பண–சப்தாதிப்ய' என்ற (பதிநாலாம்) ஸூத்ரத்தில் நிலை நாட்டி விளக்கிக் கொண்டு போகிறபோதே நம்முடைய ஆசார் யாள் இதற்கு ம்ாற்று அபிப்ராயமுள்ளவர்களையும் மதிக்கிற மாதிரி அத்வைதத்துக்கு முந்தைய நிலையில் த்வைதக் கருத்து களை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதுதான் என்கிறார். ரொம்ப வும் ஸ்பஷ்டமாக, 'ஸ்வப்ன தசையில் உள்ளவரை அந்த ஸ்வப்ன வ்யவஹாரங்கள் ஸத்யமாகவே இருந்து, முழித்துக் கொண்ட பிறகே பொய்யெனத் தெரிவது போல, பரமாத் மாவே ஜீவாத்மா என்ற ஞான விழிப்பு ஏற்படுவதற்கு முந்தி த்வைதமான எல்லா ஸம்ஸார வ்யவஹாரங்களுக்கும் ஸத்யத் தன்மை பொருந்துவதாகவே கொள்ள வேண்டும்': ஸர்வ வ்யவஹாராணாமேவ ப்ராக் ப்ரஹ்மாத் மதா விஜ்ஞாநாத் ஸத்யத்வோபபத்தே: ஸ்வப்ந வ்யவஹாரஸ்ய ப்ராக் ப்ரபோத நாத்' என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

இப்படி உள்ளதை உள்ளபடி ஒப்புக்கொண்டு, ஆசார் யாளே விதித்துள்ளபடிப் புஷ்கலமாக (பூர்ணமாக)க் கர்மானுஷ்டானம், பக்தி உபாஸனை பண்ணி, அப்புறந்தான் மனஸ் போகப் பண்ணிக் கொள்வதற்கான ஞான விசாரத்துக் குப் போகவேண்டும். அப்போதுதான் உள்ளது உள்ளபடி எப்போதுமே இருக்கும் ஒன்றே ஒன்றான தத்வத்தை அடைய முடியும். 'அத்வைதத்தை ஒப்புக்கொள்பவர்களாச்சே! த்வைத மாகப் பண்ணலாமா? 'அத்வைதம் என்று நீட்டி முழக்கி விட்டுக் கடைசியில் பார்த்தால் இவர்களும் நாம் பண்ணும் கர்மா – பக்திகளைத்தானே பண்ணுகிறார்கள்!' என்று

த்வைதிகள் பரிஹாஸம் செய்வார்களே!' என்றெல்லாம் யோசிக்க வேண்டியதில்லை. ஸத்யம்தான் வேண்டும் என்றால் எல்லாவற்றுக்கும் துணிந்துதான் ஆகவேண்டும். ஒரேயடியாகப் பணிவதற்கும் துணிய வேண்டும்! கொள்கையபிமானம் உள்பட எல்லா மானாபிமானமும் போகணும். இதுதான் ஆசார்யாள் வழி!

வறட்டு ஸித்தாந்தப் பிடிமானம் போகணும். 'முரட்டுப் பிடிவாதம்' என்கிறோமே, அது தன் வாதத்தையே முரட்டுத் தனமாகப் பிடித்துக் கொண்டிருப்பதுதான். இப்படி, ஸித்தாந்த வாதத்தையே வாயளவில் பிடித்துக்கொண்டு, வாழ்க்கை அனுஷ்டானத்தால் அந்த ஸித்தாந்த ஸாரத்தைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு அடிநிலையிலிருந்து முயற்சி பண்ண பயப் பட்டால் உருப்பட முடியாது.

ஆசார்யாள் அவதாரத்தை முடித்துக் கொண்டு விதேஹ முக்தி அடைய இருந்த ஸமயத்தில் பக்தர்கள் அவரிடம் வந்து, 'தங்களுடைய ஏராளமான உபதேசங்களின் ஸாரத்தை வடித் துச் சுருக்கமாகக் கொடுத்து அனுக்ரஹம் பண்ணுங்கள்' என்று கேட்டுக் கொண்டார்கள், அப்போது அவர் ஸாதாரணமாக நம் மாதிரியாக உள்ள ஜீவன் அடிமட்டத்திலிருந்து எப்படி ஆரம்பித்துப் படிப்படியாக அத்யாத்ம ஸாதனைக்குப் போக வேண்டுமென்பதை ஐந்து ச்லோகங்களில் உபதேசித்தார். ('உபதேச பஞ்சகம்' என்றும் 'ஸோபாந பஞ்சகம்' என்று கூறப் படும்) அதிலே, 'வேதத்தைத் தினமும் ஓதி, அதில் சொன்ன கர்மாக்களையெல்லாம் நன்றாக அனுஷ்டியுங்கள்' என்று முதல் வரியிலேயே உபதேசித்திருக்கிறார். ஸொந்த ப்ரீதிக்காக இல்லாமல் ஈச்வர ப்ரீதிக்காக இப்படிக் கர்மா பண்ணுங்கள் என்கிறார். அப்புறம், 'பகவதோ பக்திர் த்ருடாதீயதாம்', அதாவது, 'பகவானை த்ருடமான பக்தியோடு உபாஸியுங்கள்' என்கிறார்.

நாம் நிஜமான ஆசார்ய சிஷ்யர்களானால் அவர் தம்முடைய ஜீவயாத்ரையை முடித்துக்கொள்ளும்போது முடிவாக அனுக்ரஹித்த உபதேசப்படிதான் நடக்க வேண்டும். அதாவது கர்மா, பக்திகள், பண்ணி, 'நம் சித்தம் சுத்தியா யிற்று, அதற்குச் சிதறாமல் ஒன்றிலேயே நிற்கிற ஆற்றல்

ஏற்பட்டுவிட்டது' என்று நமக்கு நிச்சயமான உறுதி ஏற்பட்ட போதுதான் கர்மாவையும் பக்தியையும் நிறுத்திவிட்டு அத்வைத விசாரத்தில் தீவ்ரமாக ஈடுபடலாம். ஆரம்பத்தி லிருந்தே அத்வைத லக்ஷ்யம் மறக்கப்படாதுதான். தினமும் கொஞ்சநேரம், 'இது அத்தனையும் மாயைதான், த்வைதந் தான்; ஆத்மா ஒன்றுதான் ஸத்யம்; அது எந்தக் கார்யமுமில் லாமல் பரம சாந்தமாக இருப்பதுதான்' என்று நினைத்து, 'நாம் அப்படித்தானிருக்கிறோம்' என்று பாவனையாகவாவது சற்று நேரம் இருக்கத்தான் வேண்டும். ஆனால் அந்தப் பாவனை வாஸ்தவமாக வேண்டுமென்றால் அதற்குக் கர்மா, பக்திகள் பண்ணினால்தான் முடியும். பாவனை வலுக்க வலுக்க இவை தாமே விட்டுப்போகும். முதலிலேயே விடப்படாது. த்வைதத்தைக் கொண்டே அத்வைதத்துக்குப் போக வேண்டும். சரீரத்தால் செய்யும் கர்மானுஷ்டானத்தைக் கொண்டே கர்ம நாசத்துக்கு வழி தேடவேண்டும். மனஸைக் கொண்டு செய்யும் பக்தியாலேயே மனோ நாசத்துக்குப் பக்வப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

மற்ற ஸித்தாந்திகள் அத்வைதத்தை ஒப்புக்கொள்வதில்லை; ஆனால் அத்வைதிகள் அவர்கள் சொல்கிற த்வைதத்தையும் அத்வைதத்துக்கு ஏற்றிவிடும் படிகளாக ஒப்புக் கொள்கிறோ மென்பதில் ஆச்சர்யமில்லை. வீட்டில் கீழே 'க்ரௌண்ட் ஃப்ளோரி'ல் இருப்பவர்களுக்கு மேலே மாடியிருப்பது தெரி யாமலிருக்கலாம். ஆனால் மாடியிலே இருக்கிறவருக்குக் கீழே ஒரு தளம் இருப்பது தெரியாமலிருக்க முடியாது. 'இந்த வீட்டுக்கு மாடி இருக்கா என்ன?' என்று கீழே இருப்பவர்கள் கேட்கலாம். ஆனால் மாடியில் இருப்பவர், 'இதற்குக் கீழே ஒரு ஃப்ளோர் இருக்கா?' என்று ஸந்தேஹப்பட்டு கேட்கமாட்டார்! இங்கேயிருந்து (கும்பகோணத்திலிருந்து) சிதம்பரத்துக்குப் போய், அங்கேயே இறங்கிவிடுபவருக்கு மெட்ராஸ் இருப்பது தெரியாது. ஆனால் மெட்ராஸ் போகிறவர் சிதம்பரம் வழி யாய்த்தான் போக வேண்டும். மலை உச்சிக்குப் போகிறவர் கீழேயிருந்துதான் போகவேண்டும்; அதனாலே கீழே உள்ள மலை ப்ரதேசங்களையும் அவர் 'இருக்கு' என்று ஒப்புக் கொள்வார். கொஞ்ச தூரம் மட்டும்போய் அங்கேயே நின்று விடுகிறவர்களுக்கு உச்சி தெரியாது. அவர்கள் பார்வையில் அந்த அந்த உச்சி மறைந்திருந்தால், 'இதற்கு (அவர்கள் வந்தி

ருக்கும் இடத்துக்கு) மேலே உச்சி இல்லை' என்றுகூட நினைத்துவிடலாம்! இந்த மாதிரி உபமானங்கள்கூடச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. என்னவோ சொன்னேன். மற்ற ஸித்தாந்தங் களையும் அரவணைத்துத் தழுவிக் கொண்டு போவதே அத்வைதமாதலால் இப்படியெல்லாம் சொல்வதுகூட அதன் 'ஸ்பிரிட்'டுக்கு ஏற்காததுதான்.

ஸத்ய, ஸந்தோஷங்கள் அத்வைதத்திலேயே

செய்ய வேண்டியது, கர்மாவும், பக்தியும். ஆனாலும் ஆத்ம சிந்தனையும் ஆரம்பத்திலிருந்து ஓர் இழை அறுபடா மல் இருந்துகொண்டு இருக்க வேண்டும். அத்வைத மஹா தத்வத்தின் நினைவு மறக்கவிடக் கூடாது. 'அதற்காகத்தான் (அத்வைத அடைவுக்காகத்தான்) கர்மாவும், பக்தியும். கர்மா வுக்காகவே கர்மா இல்லை, பக்திக்காகவே பக்தி இல்லை End (லக்ஷ்யம்) அத்வைதந்தான்; means (உபாயம்)தான் த்வைத மாய் செய்யும் இது எல்லாம்' என்ற ப்ரக்ஞை இருக்க வேண் டும். மாறாமலிருக்கிற ஸத்யநிலை அத்வைதமாயிருப்பதுதான். பாக்கியெல்லாம் மாறுதல்தான். மாறுகிறதென்றால் ஸத்யமான ஒரே ஸ்திதியில் நிலைப்பட்டு இல்லை என்றே அர்த்தம். அதனால் த்வைதம் எத்தனை நன்றாயிருந்தாலும், அதிலே எத்தனை நல்லது இருந்தாலும் ஸத்யத்தைத் தெரிந்து கொண்டு அந்த ஸத்யமாகவே இருக்க வேண்டுமென்றால் இதைவிட்டு அத்வைத ஞானத்துக்குத்தான் போக வேண்டும். ஸத்யமான நிலையில் நாமில்லை என்றால் அஸத்யமாக இருக்கிறோ மென்றுதானே அர்த்தம்? அப்படியிருக்கலாமா?

இப்படியாக ஸத்யமாக இருப்பதோடு, நிஜமான ஸந்தோஷ மாக இருப்பதும் அத்வைதத்தில்தான். 'எதற்காக அத்வைதம்?' என்று கேட்ட ஸுக ஜீவிக்குச் சொன்ன பதில் இதுதான். புண்ய கர்ம வசாத் இன்றுவரை ஸுக ஜீவனம் கிடைத்தாலும், மனஸுக்கேயான இந்த ஸுகம் எந்த நிமிஷமும் ஓடிப்போய்

விடலாம். மனஸானது உடம்பு, உடைமை இவற்றிலேயே பற்றுக் கொண்டதாயிருப்பதால் நாளைக்கே கைகால் உடைந்தால், அல்லது தேள் கொட்டினால், பாங்கில் போட்டிருந்ததை ஃபோர்ஜரி பண்ணி எவனோ அடித்துக்கொண்டு போய் விட்டால், அல்லது தெற்கத்திக்காரன் நம்முடைய ப்ரியமான பந்துமித்ரர்களில் எவரையோ பிடித்துக்கொண்டு போய் விட்டால் அப்போது மனஸிலே ஸுகம் போய் அது நம்மை ஒரேயடியாய் தலையில் கை வைத்துக்கொண்டு உட்காரும் படிச் செய்துவிடும். அல்லது இப்படி வெளியேயிருந்து எதுவோ மனஸைப் பாதிக்க வராமல், அதுவே தாறுமாறாக எதையாவது நினைத்துவிட்டு அப்புறம், 'இப்படி நினைச்சோமே, நினைச்சோமே' என்று கஷ்டப்படும்படியாகவோ, வெட்கப்படும்படியாகவோ நடக்கலாம்; எந்த நிமிஷம் வேண்டுமானாலும் நடக்கலாம்.

அதனால் முடிந்த முடிவாக, எப்போதாவது, எப்படியாவது அதற்கான யோக்யதையை ஸம்பாதித்துக் கொண்டு, மனஸைக் குறித்த த்வைத ஸுகானுபவம் எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு, ஆத்மாவைக் குறித்ததாக மாத்ரமில்லாமல் ஆத்மாவாகவே இருக்கிற அத்வைத ஸௌக்யத்தில் சேர்வதில் கருத்து வைக்க வேண்டும்.

ஆத்மாவை அடைந்த போதுதான் நிஜமான 'தான்' தெரியுமாதலால், அதற்கப்புறம் உடம்பில் அபிமானம் போய், அதற்கு ஏற்படும் தொந்தரவுகள் நம்மைப் பாதிக்காதபடிச் செய்துகொள்ளலாம். அப்போது ஸொத்தையோ மனுஷ்யர்களையோ தன்னுடையவையாக நினைக்கிற மயக்கம் போகும். அதனால் அப்போது திருட்டுப்போவது, பந்துமித்ரர்களின் தேஹவியோகம் ஆகியவையும் கஷ்டத்தைக் கொடுக்காது. ஆசை, கோபம், பயம், துக்கம் என்று இன்னொரு வஸ்துவைக் குறித்து எழுகிற ஸகலமும் அதலபாதாளத்துக்கு அமுங்கிப் போய் ஆனந்...தமாயிருக்கலாம்!
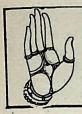
ஆசையின் அனர்த்தங்களில் பயமும் ஒன்று

நம்முடைய நிஜ ஸ்வரூபமான ஆத்மாவுக்கு இன்னொன்றாக, அதற்கு வேறான இரண்டாவது வஸ்துவாக எதுவுமே இல்லை என்பதுதான் அத்வைதம். தூக்கத்திலோ, மயக்கத்திலோ நமக்கு வேறாக உலகம் இருந்ததா, உறவுக்காரர்கள் இருந்தார்களா, விரோதிகள்தான் இருந்தார்களா, உடைமை எதுவர்வது இருந்ததா? எதுவும் இல்லைதானே? இவை உள்ள வரைதான் இவற்றைக் குறித்து ஆசை; அந்த ஆசைக்கு இடையூறு ஏற்படுகிறபோது கோபம், அது நிறைவேறாத போது துக்கம், அதை நமக்குக் கிட்டாமல் பண்ணக்கூடியவர்களிடம் பயம், அதைப் பெற்றவர்களிடம் பொறாமை என்றெல்லாம் ஏற்படுகின்றன.

'பயத்தையும் ஆசையில் உண்டாவதாகச் சொன்னது எப்படி? பேய் பிசாசு என்றால் பயப்படுகிறோம்; புயல் மழை என்றால் பயப்படுகிறோம், முரடனிடம் பயப்படுகிறோம், மேலதிகாரியிடம் பயப்படுகிறோம் என்றால் இது மாதிரியான பயங்களுக்கு ஆசையா காரணம்?'

ஆமாம், ஆசைதான் காரணம். உடம்பிலே 'நான்' என்ற ஆசை – அதற்கு ஹானி வந்துவிடப்போகிறதே என்று புயலுக்குப் பயப்படுகிறோம். சித்தத்திலே 'நான்' என்ற ஆசை – அதனால் அதைப் பிடித்து ஆட்டுமே என்று பேய் பிசாசிடம் பயம். உடம்பை அடித்துப் போடுவானோ, அல்லது பொய்யான 'நானி'ன் உடைமைகளைக் கொள்ளையடிப்பானோ என்று உடல் – உடைமையாதிகளிடம் உள்ள ஆசையிலேயே முரடனிடம் பயம். மனஸுக்கு 'மானம்' என்று ஒரு பெரிய மமகாரம் இருக்கிறது; அதிலே உள்ள ஆசையால், மானம் போகிற மாதிரி மேலதிகாரி கேள்வி கேட்பாரோ, ஸஸ்பென்ட் பண்ணுவாரோ என்று அவரிடம் பயம். ஆக நாம் நம்முடையது என்று தப்பாக நினைத்து ஆசைப்படும் எதுவோ

ஒன்றுக்கு ஹானி வந்துவிடப் போகிறதே என்பதிலேயே பயம் என்பது ஏற்படுகிறது. முன்னே க்ரோதம், லோபம், மோஹம், மதம், மாத்ஸர்யம் எல்லாவற்றுக்கும் காமம் (ஆசை)தான் மூலம் என்றேன். துக்கம், பயம் இவற்றுக்கும் அதுவேதான் காரணம் என்று இப்போது தெரிகிறது. ஆசைப்பட்டது கிடைக்காவிட்டால், அல்லது கிடைத்தும் அப்புறம் அதை இழந்துவிட்டால் துக்கம்!

மனஸில் ஆசை எழுவது எதைக் குறித்து? அதற்கு இன்னொன்றாக இருக்கிற ஏதோ ஒன்றிடம்தான். அந்த ஆசைக் குக் குறுக்காக எதுவோ ஏற்பட்டு க்ரோதமோ, சோகமோ, பயமோ உண்டாவதும் இன்னொன்றால்தான்.

இன்னொன்று இல்லாமல் ஒன்று மட்டுமாயிருப்பது அத்வைதம். ஒன்று மட்டுமில்லாமல் இன்னும் பல இருப்பது த்வைதம். சரியாக வார்த்தைக்கு அர்த்தம் சொன்னால் 'த்வைதம்' என்றால் 'இரண்டு', 'இருமை' என்றுதான் அர்த்தம். 'பல' என்று அர்த்தமில்லை. 'பரமாத்மா என்ற ஒன்று, ஜீவாத்மா என்று அதற்கு வேறாக இன்னொன்று. இப்படி இரண்டு இருப்பதுதான் ஸத்யம்' என்பதே த்வைத ஸித்தாந் தம். இங்கே முழுக்க ஜீவாத்மாவைப் பற்றியேதான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அவனைப் பொறுத்தமட்டில் தேஹ-இந்த்ரிய - அந்தஃகரணங்களே ஜீவாத்மா என்று நினைக்கிற வரையில் அவனுக்கு வேறாக அவனுடைய அனுபவத்துக்கு வருபவையாக அனேக வெளி வஸ்துக்கள் இருக்கின்றன. இவனொன்று, வெளியிலே இன்னொன்று என்றில்லை. இவனொன்று, வெளியிலே பல. இப்படி இவனுக்கு வேறாக உள்ள எல்லாவற்றையுமே 'த்வைத ப்ரபஞ்சம்' என்று சொல்லி விடுவது வழக்கம். அதிலே இரண்டுக்கு மேற்பட்ட பல பொருட்கள், அனேக சேதன - அசேதனங்கள் இருந்தாலும், 'ஜீவாத்மா' என்று ஒருத்தன். 'அவனுக்கு இரண்டாவதாக இந்த இத்தனையும்' என்று வைத்து, த்வைத ப்ரபஞ்சம் என்று சொல்வதாக வழக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

தேஹேந்த்ரிய அந்தஃகரணமே ஜீவாத்மா, அதாவது பொதுவாகச் சொல்கிறபடி, மனஸ்தான் மனுஷ்யன் என்று நினைக்கிறவரையில் இந்த த்வைதத்துக்குத் தப்பவே முடியாது.

'மனஸ்' என்பதை வைத்துத்தான் 'மனுஷ்யன்' என்ற வார்த்தையே உண்டாயிருப்பது. 'மன்' என்றால் 'நினைப்பது'. ஜீவஜந்துக்களில் மிக உயர்வான சிந்தனாசக்தி படைத்தவனாக இருப்பதாலேயே இவனுக்கு மனுஷ்யன் என்று பெயர். ஆனாலும் இதுவரை நாம் பார்த்ததிலிருந்து இந்தச் சிந்தனாசக்தியினால்தான் அத்தனை கஷ்டமும், ஜன்மமும், கர்மமும், ஸம்ஸாரமும் என்று தெரிந்தது. அதோடு இந்தச் சிந்தனா சக்திக்கும் அடியிலே அதற்கும் ஆதாரமாக, ஆனால் அதனால் எட்டிப் பிடிக்க முடியாததாக, எண்ணமே எழும்பாத ஆத்மா என்ற ஒன்று இருப்பதாகவும் அதுதான் ஜீவனுக்கு நிஜமான ஸ்வரூபமென்றும் தெரிந்தது.

மனஸ் இன்னொன்றின் ஸஹாயத்தை வேண்டாமல் அதுவாகவே சிந்திக்கிற சக்தி பெற்றிருக்கிறது என்பதை மட்டும் பார்க்கும்போது அதுவும் ஆத்மா மாதிரி அத்வைத ப்ரபஞ்சத்தின் 'டச்' இல்லாமல் ஏன் இருக்கப்படாது என்று தோன்றலாம். வெளியிலிருந்து வருகிறவற்றால்தானே உபத்ரவமெல்லாம்? வெளியிலிருக்கிற ஒன்றை நம்முடையதாக்கிக் கொள்வதற்குத்தான் நாயாய், பேயாய் திரிந்து ப்ரயாஸைப் பட வேண்டியிருக்கிறது. அப்புறமும் அந்த வெளி ஸமாசாரம் தங்கி நிற்குமா என்று கவலை. அது தானே அழியலாம், அல்லது வேறு யாராவது அதை அபஹரித்துவிடலாம். இதையெல்லாம் நினைத்தே கோபம், அழுகை, பயம் எல்லாம் உண்டாகின்றன. வெளி சம்பந்தமில்லாமல் மனஸ்பாட்டுக்குச் சிந்தனை பண்ணிக் கொண்டிருந்தால் இந்தக் கஷ்டமெல்லாம் இராதல்லவா? மனஸுக்கே டைரக்டாக சிந்தனா சக்தி இருப்பதால், அது அனர்த்த ஹேதுவான வேறு எதையும் சாராமல் தான் மாத்திரமாக இருந்துகொண்டு, தன் காரியத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு போகட்டுமே என்றால் –

இங்கேதான் மாயையின் திரிசமன் எல்லாம் இருக்கிறது. அதாவது –

மனஸுக்குத் தான் மாத்திரமாகத் தனித்து இருக்கவே தெரியாது. எப்போது அது தன்னிலேயே நிற்கிறதோ அப்போது தானே இல்லாமல் ஓடிப்போய்விடும். ஆத்மா மட்டுந்தான் அதற்கப்புறம் ப்ரகாசிக்கும். பரமேச்வர மாயை,

இப்படித்தான் அதை ரொம்பவும் விசித்ரமாகப் பண்ணியிருக் கிறது.

மனஸ் அதுவேதான் சிந்திக்கிறது என்றாலும், எப்போதும் அது இன்னொன்றைக் குறித்தேதான் இப்படிச் சிந்தனைகளைச் செய்யக்கூடியதாக இருக்கிறது! வேறொன்றையும் குறிக்காமல் சிந்திப்பது என்பது மனஸுக்குத் தெரியாத காரியம். மாயா நாடகத்தில் இது அதனால் முடியாத காரியம். மனஸிலேதான் பலவிதமான எண்ணங்கள் உண்டாகின்றன. ஆனால், யோசித்துப் பார்த்தால் உங்களுக்கே தெரியும் – அது ஒவ்வொன்றும் வேறே எதையோ பற்றியதாகவேதான் இருக்கும். அதற்கு அன்யமான விஷயங்களைப் பற்றியே அதில் எண்ணங்கள் உண்டாகின்றன.

மனஸ் think பண்ணுவது (நினைப்பது) மட்டுமில்லாமல் feel பண்ணவும் (உணரவும்) செய்கிறது. இப்படி அது feel பண்ணுகின்ற, அதாவது அனுபவிக்கின்ற எல்லாமும் அதற்கு அன்யமான வஸ்துக்கள்தான். கோபம், ஸந்தோஷம், பயம், துக்கம் என்று பல உணர்ச்சிகள் மனஸிலேதான் எழுகின்றன என்றாலும் அவை வெளியிலிருந்து பெறும் அனுபவங்களைக் குறித்தே எழுகின்றன். கரண்டியால் சாதம், ஸ்பூனால் ஊறுகாய், உத்தரிணியால் ஆபோசன தீர்த்தம் என்று நாம் எடுத்துப் போட்டுக் கொள்கிறாற்போல, மனஸானது கண், காது, மூக்கு, நாக்கு, த்வக்கு (சர்மம்) முதலியவற்றால் வெளி விஷயங்களை எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டு சாப்பிடுகிறது. அனுபோகம் செய்வது மனஸ்தானென்றாலும், அதற்குக் கருவியாக மனஸுக்கு இந்த்ரியங்கள் வேண்டியிருக்கிறது. அப்புறம் அந்த இந்த்ரியங்களுக்கும் வேறாகக் கண் பார்க்கிற காட்சி, காது கேட்கிற பாட்டு, மூக்கு மோந்து பார்க்கிற ஸெண்ட், நாக்குச் சப்புக் கொட்டுகிற ஊறுகாய், த்வக்கு புரள்கிற மெத்தை என்றிப்படிப் பல அன்யமான வஸ்துக்கள் தேவைப்படுகின்றன.

இந்த்ரியங்களை ஏவாமல் மனஸாக எதையோ நினைத்து அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்னும்போதுகூட. அது எதையோதான் நினைக்க வேண்டியிருக்கிறதே தவிரத் தன்னையே நினைத்து அதை அனுபவித்து நிறைவுபெற முடிய

வில்லை. மனஸ் கதை கல்பிக்கிறது, கவிதை புனைகிறது என்றாலும் அது வேறே பாத்ரங்கள், இயற்கைக் காட்சிகள், ரசங்கள் ஆகியவற்றைக் குறித்தனவாகத்தானிருக்கின்றன. வேடிக்கை என்னவென்றால் ஸுகமும் துக்கமுமான லக்ஷோப லக்ஷம் இந்த்ரியானுபவங்களிலும் அந்த ஸுக துக்காதிகளை உண்மையாக அனுபவிப்பது மனஸுதானென்றாலும், இதில் ஒன்றைக்கூட அது தன்னிடமிருந்தே பெற முடியாமல் வெளி வஸ்துக்களைக் குறித்தனவாகத்தான் பெற முடிகிறது.

தனியாகத் தன்னை இன்னவென்று பார்த்துக் கொள்ள முயற்சி பண்ணினால் மனஸுக்குத் 'தான்' என்றே ஒன்று இல்லை என்றுதான் தெரியும். தன்னுடைய ஸம்பந்த முடையதாக, தனக்குச் சந்தோஷம், தனக்குத் துக்கம், தனக்குப் பிடித்தது, தனக்குப் பிடிக்காதது, தனக்குத் தோன்றுகிற எண்ணம், தனக்குக் கிடைக்கிற அனுபவம் என்றெல்லாம் அனேகமிருப்பது மட்டுமே தெரிகிறது. அதனாலேயே இது எதுவும் அதன் தானான நிஜ ஸ்வரூபமில்லை என்று தெரி கிறது. இவை மனஸுடன் சம்பந்தமுடையவை. சம்பந்தமுடை யவை மட்டுமே என்பதாலேயே இவையே மனஸில்லை என்றாகிவிடுகிறது. ராமன் என்ற ஒருத்தனின் ஸம்பந்தம் கொண்டவையாக ராமனுக்குப் பத்னி – புத்ரர் இருக்கிறார்கள், ராமனுக்குப் புத்தி இருக்கிறது, ராமனுக்குப் பதவி இருக்கிறது என்றால் அந்த வீடு, நிலம், பத்னி, புத்ரர், புத்தி, பதவி எல்லாம் வேறு, அவன் வேறுதானே? இவையெல்லாம் இல்லாமலும் ராமன் என்று ஒருத்தன் இருக்க முடிகிறதுபோல, மனஸ் எதன் ஸம்பந்தமுமில்லாமல் இருக்க முடிகிறதா என்று பார்த்தால் அப்படி முடியவேயில்லை. மனஸ் என்றால் அது எதையாவது நினைக்காமல், அனுபவிக்காமல் இருக்க முடிவ தேயில்லை. இந்த நினைப்பும், அனுபவமும் அயன் வஸ்துக் களைக் குறித்ததாக அல்லாமல் இருக்க முடிவதும் இல்லை. அதாவது மனஸ் என்று வந்துவிட்டால் அது த்வைதத்தில்தான் ப்ரவ்ருத்திக்கும் (ஈடுபடும்).

தனித்து நிற்பது ஆத்மாவே

தனியாகத் தானாக அதைப் பிரித்துப் பார்க்கவே முடியாது. ஆகையால் மனஸை ஒருமுகப்படுத்தி தன்னிலேயே நிறுத்துவது என்பது வாஸ்தவத்தில், தனி ஸ்வரூபமே இல்லாத மனஸில் நிறுத்துவதாக இல்லாமல், எந்தவெளி ஸம்பந்தமும் ஆத்மாவின் ஸ்வபாவமும் ஒன்றுக்கொன்று முழுக்க இல்லாமல், இந்த மனஸின் ஸம்பந்தமும்கூட இல்லாமல் தன்னில் தானேயாய் நிறைந்திருக்கும் நிஜ நாமான ஆத்மாவில் நிற்பதுதான். மனோதீதமான ஆத்மாவை மனஸால் அனுபவிக்க முடியாது. ஆத்மாவை ஆத்மாவா லேயேதான், ஆத்மா ஒன்றால் மட்டுமேதான், அனுபவிக்க முடியும். மனஸின் ஸ்வபாவமும் ஆப்போஸிட்டாக இருக் கிறது. மனஸுக்குத் தன்னைத் தெரியாது; தனக்கு வேறான வஸ்துக்கள்தான் அதற்குத் தெரியும். ஆத்மா தன்னை மட்டுமே தெரிந்து கொண்டிருப்பது; வேறு வஸ்துக்களே அதற்குத் தெரியாது. மனஸ் த்வைதம்; ஆத்மா அத்வைதம்.

ஆனாலும் ஆத்மா இல்லாமல் மனஸ் இல்லை. ஆத்மாவே ஒருத்தனின் நிஜ ஸ்வரூபமான 'தான்' என்றால், அந்தத் 'தானை' ஆச்ரயிக்காமல் ஜீவனிடம் எதுவாவது இருக்க முடியுமா என்ன? தானே இல்லாத ஒருத்தனிடம் மனஸ் என்று ஒன்று எப்படியிருக்க முடியும்? ஆத்மாதான் மாயையால் மனஸாகியிருக்கிறது. அதாவது மனஸையே 'தான்' என்று நினைக்கிற ஜீவனாக ஆகியிருக்கிறது என்று அத்வைத சாஸ்த்ரம் சொல்கிறது. இப்படி அனேக ஜீவர்களாகவும் ஒரே ஆத்மாதான் ஆகியிருக்கிறது என்று சொல்கிறது.

இங்கே அத்யாத்ம சாஸ்த்ரத்துக்கு ஸயன்ஸ் உபகாரம் செய்து உபமானம் கொடுக்கிறது! அடிக்கடி சொல்லும்

உபமானம்தான். அதாவது, ஒரே எலெக்ட்ரிஸிடி வேறேவேறே பல்புகளில் நூறு 'வாட்', அறுபது 'வாட்' என்றும், பச்சை, சிவப்பு முதலான பல நிறங்களிலும்; டேப் ரிகார்டரில் சப்த மாகவும், ஏர்-கண்டிஷனரில் ஜில்லிப்பாகவும்; ஹீட்டரில் சூடாகவும் – இப்படிப் பல தினுஸாக வெளிப்படுகிறது. எலெக்ட்ரிஸிடி இல்லாமல் இந்த எதுவும் வேலை செய்வ தில்லை. ஆனாலும் இதை வைத்து எலெக்ட்ரிஸிடி இத்தனை வாட், அது இன்ன நிறம், அது இன்ன பாட்டுப் பாடுவது, அது இத்தனை சூடாக அல்லது குளிர்ச்சியாக இருப்பது என்று முடிவு பண்ணலாமா? இந்த எதுவுமாக இல்லாமல், இந்த எல்லாவற்றையும் இப்படியிப்படி ஆக்கிக் கொண்டு ஒரே மின்சார சக்தி பல ரூபங்களில் பல காரியங்களை ஆக்கு விப்பது போல்தான் ஒரே ஆத்மா பலவிதமான ஜீவ ஜந்துக் களில் பலவிதமான மனப்போக்கு, சக்தி முதலியவற்றை ஏற்படுத்திப் பலவிதமான கார்யங்களையும் செய்து கொண் டிருக்கிறது. ஆனால், இந்த மனோபாவங்கள், சக்தி ஸாமர்த் யங்கள், கார்யங்கள் எதுவாவது அதற்குரிய லக்ஷணங்களா என்றால் அதுதான் இல்லை. இவற்றை அதன் லக்ஷணமாகச் சொல்வது பச்சை பல்பைப் பார்த்துவிட்டு எலெக்ட்ரிஸிடி பச்சை நிறமானது என்று சொல்கிற மாதிரிதான்! டேப்ரி கார்டர் கேட்டுவிட்டு எலெக்ட்ரிஸிடிக்கு அஞ்சு கட்டை ச்ருதி என்கிற மாதிரிதான்!

பல எலெக்ட்ரிஸிடிகள் இல்லை. ஒரே எலெக்ட்ரிஸிடிதான். அத்வைதம்! அதுவே அனேக வஸ்துக்களில் அனேகக் காரியங் களைச் செய்து த்வைதங்களுக்குக் காரணமாகிறது. இப்படி ஒரே ஆத்மாதான் மாயாசக்தியால் ஸகல ஜீவ-ஜட ஸமூஹ வ்யாபாரங்களுக்கும், அதாவது ப்ரபஞ்ச நாடகம் முழு வதற்கும் காரணமாயிருக்கிறது!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

அத்வைதம் என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.